מעריב
גליון מס. 120

309
Chorus
שירת
מזגן מקורי, אוטומטית
(4 הילוכים קדמיים)
CHORUS 1600
פיג'ו 309 קורוס החדשה
בעלת הופעה מרשימה ויוצאת דופן. פיג'ו 309 קורוס כל כולה בצבע לבן שלג כולל צלחות גלגלים אוירודינמיות עם עיטורים צבעוניים המקנים לה הופעה ספורטיבית - אלגנטית
פיג'ו 309 קורוס ★ בעלת מנוע חזק בנפח 1580 סמ"ק ★ תיבת הילוכים ידנית, 5 הילוכים או תיבת הילוכים אוטומטית, חדישה, בעלת 4 הילוכים קדמיים המאפשרים לך כושר תימרון מעולה וצריכת דלק נמוכה ★ מזגן מקורי בעל כושר קירור מעולה ★ עיצוב אוירודינמי ★ יציבות מוחלטת על הכביש ומערכת היגוי מדוייקת להפליא ★ לוח מחוונים בינלאומי כולל מד סיבובי מנוע
פיג'ו 309 קורוס
מכונית שהיא שירת הדרך לאוהבי מכוניות.
המחיר כולל: מזגן מקורי ותיבת הילוכים אוטומטית - (4 הילוכים קדמיים)
34,183 ש"ח, כולל מע"מ
דוד לובינסקי בע"מ
יבואן בלעדי למכוניות פיג'ו-טלבו-סיטרואן בישראל

מנהלי פרסום, מפרסמים, פירסומאים בואו לבקר בתערוכת

MEDIA 88
תערוכת אפיקי פרסום

נושאי התערוכה:
אפיקי פרסום לקראת שנת 1988:
עיתונים, מכוני דפוס, פרוספקטים בדיוור ישיר
אביזרי פרסום, אריזות, מעטפות, שקיות
תויות, מדבקות, לוחות שנה, פרסום חוצות
פרסום בתחבורה, פרסום בתחנות אוטובוסים

פרסום בקולנוע, וידאו, טלויזיה, אולפני צילום
תיכנון מדיה, משרדי פרסום, יחסי ציבור
משרדים לקידום מכירות ושיווק
מכוני מחקר וסקרים
דיילות, תערוכות וירידים

במקביל לתערוכה מתקיים כנס מדיה 88
בארגון אגוד המפרסמים בישראל
המיועד לאנשי מקצוע:
מפרסמים, פירסומאים, ולכל גורם מעוניין
בהשתתפות מרצים בעלי שם.
בארגון אגוד המפרסמים בישראל

הילטון תל אביב

חניה:
למבקרים מומלץ לנצל את חניון מלון פאלאס חסמוך או חניון ככר אתרים (נמיר) אשר שניהם נמצאים במרחק הליכה של דקות ספורות מאולם התערוכות.

8־9 דצמבר 1987

ימים שלישי ־ רביעי

שעות פתיחת התערוכה:
ג׳־ד׳: 20:00־11:00

מארגנים: צוות שטיר בע״מ, בן יהודה 100/א, תל־אביב, [illegible] שיווק: סיגמא סים בע״מ

למי שכבר ראה הכל ולמי שלא ראה עדיין כלום

גם אם אתה טייל ותיק, או שאלו לך הצעדים הראשונים בעולם הגדול, אסור לך להחמיץ את דרום אפריקה. עולם ומלואו בארץ אחת. כאילו שכל פינות החמד, מכל העולם, התאגדו ובאו להיות יחד.

עכשיו, כל אחד יכול לממש את חווית הביקור בדרום אפריקה. ערך המטבע המקומי – הראנד, ירד, יחסית לדולר, ונוצרה מציאות מחירים מפתיעה וכדאית.
למשל: לינת לילה + ארוחת בוקר במלון ברמה טובה, תעלה כ–17$. אם תעדיף מלון פאר, יהיה המחיר – החל מ–34$.

ארוחה מלאה במסעדה טובה תעלה כמחצית ממחירה בתל־אביב. גם את האופנה העולמית האחרונה תמצא פה ובמחירים נמוכים להפליא... והדוגמאות רבות רבות.

אל תוותר. בוא לראות את כל העולם, ובמחיר של ארץ אחת. הכנס עכשיו לסוכן הנסיעות שלך ודרוש פרטים נוספים.

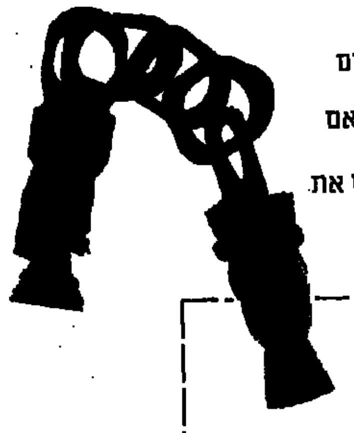

לכבוד לשכת התיירות של דרום אפריקה,
רח׳ ה׳ באייר 14 ת״א. 62093.
נא לשלוח לי, ללא התחייבות מצידי, פרוספקט צבעוני על דרום אפריקה.

שם ____________

כתובת ____________

לקבלת פרטים נוספים
טל: 257367, 03-257950.

דרום אפריקה-רעיון לא יקר.

satour

אגד התנועה של המדינה

לכל מקום, בכל שעה משתלם לך בכל דרך

לנוחותך רשימת קווי אוטובוסים ולוחות זמנים למגוון יעדים בין עירוניים:*

מ \ אל	קרית שמונה	חיפה	תל-אביב	ירושלים	באר-שבע	אילת
קרית שמונה ←		500, 501, 505 *05.45–20.15 כל 30 דקות בערך	841, 842, 845 *05.45–19.20 כל 30–45 ד' בערך	963 06.00, 08.15, 13.00 14.00, 15.00, 16.00	דרך תל-אביב או דרך חיפה	דרך תל-אביב
נהריה ←	דרך עכו	270, 271, 962 04.35–22.30 כל 15 ד' בערך	971 06.30	962 06.30 פעם ביום	דרך חיפה או דרך תל-אביב	דרך חיפה או דרך תל-אביב
נצרת ←	דרך צומת גולני השתמש בקו 431	331/2, 341, 431 04.30–21.30 כל 30 ד' בערך	823, 824 *05.30–19.35 כל 30 דקות	952, 955 07.15, 14.15 פעמיים ביום	דרך תל-אביב	דרך תל-אביב
טבריה ←	841, 541 07.00–(22.30) כל שעה בערך	430, 431 05.40–20.00 כל 30–40 ד' בערך	830, 841 06.00–20.00 כל 30–45 ד' בערך	961, 963 06.45–(18.00) כל 60–80 ד' בערך	דרך תל-אביב	דרך תל-אביב
חיפה ←	500, 501, 502 05.20–21.00 כל 30–40 ד' בערך		900, 901, 921 05.35–23.00 כל 15–20 ד' בערך	940, 945, 947 05.40–20.00 כל 30–50 ד' בערך	995 06.15–16.00 7 יציאות ביום	991 08.30, 23.00 פעמיים ביום
עפולה ←	841, 842 (07.30)–(21.30) כל 30–60 ד' בערך	301/2, 434 ועוד 05.45–21.30 כל 20–30 ד' בערך	820/1/3/4, 830, 842 *05.25–(20.30) כל 20–30 ד' בערך	952, 953, 955 (07.00), (07.45), (14.45) אפשר גם דרך בית-שאן	דרך תל-אביב	דרך תל-אביב
חדרה ←	841, 842 (06.45)–(20.50) כל 30–60 ד' בערך	921, 945, 922, 223 05.40–(23.50) כל 20–30 ד' בערך	מספר קוים רב 05.20–23.10 כל 15–20 ד' בערך	945 (06.50)–(19.00) 6 יציאות ביום	מצומת אולגה ראה 995 מחיפה או דרך תל-אביב	991 09.00, 23.25 פעמיים ביום
נתניה ←	מצומת נתניה הקוים המגיעים מתל-אביב	922, 947, 995 06.00–(21.20) כל 30–60 ד' בערך	600/1, 605, 641 05.35–22.30 כל 10–20 ד' בערך	947, 428 06.10–20.30 כל 30–60 ד' בערך	995 *(06.55)–(16.40) 7 יציאות ביום	991 09.15, 23.35 פעמיים ביום
צומת השרון ←	841 *(07.15)–(20.40) כל 60 ד' בערך	921, 945, 947, 995 (06.00)–(23.40) כל 15–30 ד' בערך	921, 841, 641 *05.35–23.15 כל 15 ד' בערך	945, 947, 428 *(06.15)–(20.45) כל 30–60 ד' בערך	995	מנתניה או תל-אביב
צומת רעננה ←	841 *(07.00)–(20.30) כל 60 ד' בערך	921, 945/7, 995 (05.50)–(23.30) כל 15–30 ד' בערך	מס' רב של קוים 05.00–23.40 כל 15 ד' בערך	428, 945, 947 06.30–21.00 כל 30–45 ד' בערך	995	דרך תל-אביב
תל-אביב ←	841, 842, 845 *06.00–20.00 כל 30–60 ד' בערך	900, 901, 921 05.20–23.00 כל 15–20 ד' בערך		405 05.45–23.30 כל 10 ד' בערך	369, 370, 371 05.30–23.00 כל 10–20 ד' בערך	393, 394 06.00–17.00 כל שעה+חצות
ירושלים ←	963 *07.00, 08.20, 09.00 11.00, 13.00, 14.45	940, 945, 947 *06.00–20.00 כל 30–50 ד' בערך	405 05.50–23.35 כל 10–15 ד' בערך		440, 443, 445, 446 *06.00–20.30 כל 30–45 ד' בערך	444 07.00, 10.30 14.00, 17.00
רחובות ←	דרך תל-אביב	דרך תל-אביב	200/1, 211, 274, 301 05.00–(23.15) כל 15–20 ד' בערך	434, 435, 436 05.35–17.20 9 יציאות ביום	351, 371 (06.00)–(23.20) כל 30 ד' בערך	393 (06.25) או דרך תל-אביב
צומת מלאכי ←	דרך תל-אביב	995 *(07.10)–(18.10) כל שעתיים בערך	369, 371, 310, 301 (06.00)–(23.20) כל 15–20 ד' בערך	445, 437, 446 *(06.20)–(20.50) כל 20–30 ד' בערך	369, 371, 446, 995 *(06.00)–(23.40) כל 15–20 ד' בערך	393, 394 06.40–17.40 כל שעה+01.00
אשקלון ←	דרך תל-אביב	992 08.00 או דרך תל-אביב	300, 301, 310, 311 *05.30–22.30 כל 15–30 ד' בערך	437 *06.00–18.30 כל 40–60 ד' בערך	363 05.45–19.45 12 יציאות ביום	דרך באר-שבע או צומת מלאכי
באר-שבע ←	דרך חיפה או דרך תל-אביב	995 *06.30–17.30 כל שעה בערך	369, 370, 371 *05.30–22.30 כל 30–45 ד' בערך	440, 443, 445, 446 *06.15–20.00 כל 30–45 ד' בערך		392, 393, 394 07.30–18.30 כל שעה+01.30
אילת ←	דרך תל-אביב	991 08.30–23.30 2 פעמים ביום	394 05.00–17.00 כל שעה+24.30	444 07.00, 10.30 14.00, 17.00	392, 393, 394 *05.00–17.00 כל שעה+24.30	

הטבלה נכונה לימים א'-ה', ומעודכנת לנובמבר 1987. המידע הינו בסיסי ואינו מקיף את כל קווי "אגד".
לקבלת מידע נוסף ולוחות זמנים מדוייקים – פנה ללשכות המודיעין בכל תחנות אגד ולמרכזי המידע.

מרכזי מידע לציבור

תל-אביב – טל' 03-432777 בימים א'-ה' מ־6.30-20.30, בימי שישי/ערבי חג מ־6.30-15.00, במוצ"ש/חג מ־16.00-22.00.
ירושלים – טל' 02-304304 בימים א'-ה' מ־7.00-19.00, בימי שישי/ערבי חג מ־7.00-16.00, במוצ"ש – ממוצאי שבת עד 22.00.
באר-שבע – טל' 057-74341 בימים א'-ה' מ־9.00-16.00, בימי שישי/ערבי חג מ־9.00-14.00.

הערות: ■ לוחות הזמנים משתנים לפי עונות השנה ■ מידע לימי שישי/שבת/חג וחול המועד - במרכזי המידע.
■ דפי לוחות זמנים מפורטים ועדכניים ניתן לקבל בלשכות המודיעין בתחנות אגד.

הסבר לשימוש בטבלה

מ־מקום (טבריה) ← | אל מקום (ירושלים): 961, 963 ← מספרי קווי אוטובוסים. | *06.45–(18.45) ← שעות פעולות. | כל 60–80 ד' בערך ← תדירות הנסיעות.

* כוכבית, פירושה שביום א' השרות מתחיל מוקדם יותר.
( ) סוגריים, פירושם שהזמנים משוערים, היות ומדובר בקווי מעבר.

שינה איסטון ודון ג'ונסון, חתונה הסטורית

גבר לעניין
גליון מס. 120
ט"ו כסלו תשמ"ח, 7.12.87

עורכים:
תהילה עופר
אריה דייכמן

עריכה גראפית: אורלי אנשל

מזכירות מערכת: ציפי לוי
טלפון: 03-439111/439242

מודעות: גילה שניידר
ססה כללי
טלפון 03-439474

כל הזכויות שמורות ל"מעריב"

משה רוני קודיו, כוכב הסרט "...במלבושות", השבוע ביום שישי, הקרנת בכורה מיוחדת לקוראי "גבר לעניין", פרטים על הסרט ועל ההקרנה – בעמוד 8.

■ ישנן חתונות הנחרתות לעד מעל דפי ההיסטוריה. יעקב ורחל, ג'קי ואריסטוטלס אונאסיס, הנסיך צ'רלס ולידי די. אבל איפה הם – ואיפה החתונה שכל אמריקה דיברה עליה לאחרונה: נישואיהם של דון ג'ונסון, כוכב הסידרה "מיאמי, מחלק מוסר" ומי שנחשב לאחד הגברים הנאים באמריקה – וזמרת־הרוק שינה איסטון.

אין מדובר בחתונה אמיתית – זו היתה עוברת בשקט יחסי – אלא בנישואי־טלוויזיה, כחלק מעלילת הסידרה. הבלש סוני קרוקט (ג'ונסון) מציל את חייה של הזמרת קתלין רייויס (איסטון), ובאותה הזדמנות מתאהב בה ומתחתן אתה. מסע יחסי־ציבור אדיר ליווה נישואים אלה, הכל כדי להעלות את הסידרה מהמקום ה־49 ברשימת התוכניות הפופולאריות, קרוב ככל האפשר למקום אליו הגיעה הסידרה לפני שתי עונות – המקום החמישי.

אגב, יודעים איך מצליחה שינה לכבוש את ליבו של דון ג'ונסון המבוקש? היא פשוט לא שמה עליו. זה כל הסוד.

■ פינה חדשה בתוכנית־הבוקר הרדיופונית של רבקה מיכאלי – "מה מטריד אותי הבוקר", פינתה של נעמי שמר. מה שהטריד את נעמי בבוקר הראשון שלה בפינה, היה השם שניתן לבניין המשרדים שמעל השקם, "סנצ'רי טאואר". לא יעלה על הדעת שלמגדל בעיר העברית הראשונה יינתן שם זר שכזה, טענה נעמי. כתחליף היא הציעה לקרוא לבניין "מגדלתיים", יצטלצל טוב עם שנות האלפיים. המאזינים התבקשו להתקשר ולהגיב. ההסכמה היתה כללית: הבו שמות עבריים.

■ פינת הסריוויה. המלים הבאות החלו את דרכן כשמות מסחריים של מוצרים מסויימים ביותר – והפכו למושגים "מילוניים": תרמוס, צלופן, ניילון, קסרוקס, אספירין, יו־יו, לינוליאום, קורנפלקס. ומשהו כחול־לבן כתוספת לרשימה זו – ארטיק.

■ רשף גינת כינס את עובדי מחלקת הבידור של הטלוויזיה, כדי להודיע להם על ההיערכות החדשה של המחלקה עם תחילת השידורים. אז בניגוד לפרסומים קודמים, מני פאר ורבקה מיכאלי כן חוזרים לתוכניות יום־השישי הפופולאריות שלהם. צילומי "סיבה למסיבה" ו"ממני מני" ייערכו בשעות מאוחרות במיוחד, בגלל התחייבויות אחרות של שני בדרנים מבוקשים אלה, כולל הופעות בהצגות והנחיות פסטיבלי־ילדים. כשעלה לדיון נושא "האולפן הפתוח", המציע מתכונת־שידורים הדומה לזו שקיבלנו ביום העצמאות (שדר אחד או שניים מעבירים את כל יום השידורים), שאלה רבקל'ה האם פירושו של דבר שאם יוקרן משחק־כדורסל ביום־התורנות שלה, יהיה עליה לשדר את המשחק. "ודאי, בטרנינג" ענה מני מיר לשאלתה.

■ די, לא רוצה יותר להיות יאכנה מקומטת. זה מה שהיתה עדנה פליידל בשלוש ההצגות האחרונות שלה, "קידוש", "פולה" ו"נוצות". בהצגה הבאה שלה, היא מקווה, יתנו לה תפקיד קצת יותר צעיר, בריא ורענן.

■ יחסית, הוא יצא מזה בזול. לאחר 19 חודשי נישואין, התגרש לי אייאקוקה (63) מפגי (39), עובדת חברת־תעופה לשעבר. פגי עתידה לקבל 3 מיליון דולאר – לא סכום שיעשה גלים בחשבון הבנק של אייאקוקה. בשנת 1986 הוא השתכר 20 מיליון דולאר, כולל בונוסים.

■ הזמר גבי שושן מסתובב עם תחבושת סביב ראשו המעניקה לו מראה של ספייס־קארט או משהו כזה. אין מדובר בגימיק פרסומי מקורי – אלא בניתוח שעבר בלסתו, בעקבות פגיעה שספג עוד כשהופיע במחזמר "שיער", בשנות השישים.

■ "הפרדוקס של משה קצב" – זה הכינוי לו זכתה הצעתו של שר העבודה והרווחה להטיל מס בן אחוז אחד על רווחי מכירת משקאות אלכוהוליים בארץ. האחוז הבודד הזה עשוי להגיע למיליון שקל לשנה, כשהכוונה היא להקדיש את כל הסכום למטרות

משה קצב, הפרדוקס

גמילה. הבעיה היא, שכדי "לכנס" הרבה כסף – רק אם יקנו הרבה אלכוהול, דבר שפירושו יותר אלכוהוליסטים הזקוקים לגמילה, שפירושו שצריך יותר כסף – וחוזר חלילה. קצב עצמו, אגב, מצהיר שאינו נוגע במשקאות אלכוהוליים, אפילו לא בבירה.

■ לפני כמה שנים צייר אורי ליפשיץ את דיוקנה של דורית זילברמן, מנחם, בעלה, התעניין ברכישת התמונה לעצמו, ונענה כי "אשתך תצא לך יקר מדי". מנחם החליט בכל־זאת להשקיע באשתו, ורכש את התמונה. אולי הוא אוהב אותה תלויה על הקיר. עבר זמן־מה – והתמונה נגנבה מדירת הזילברמנים באילת. ליפשיץ שמע על הגניבה – והחליט לצייר את דורית שוב, ולהעניק לשניים את התמונה במתנה.

דורית זילברמן, שוב על הקיר

■ רחל פרדמן, אשתו של מנכ"ל רשת כלונות "רוך" עמי פרדמן, פותחת בוטיק לבגדי גברים. למה דווקא לגברים? כי יש כבר אינפלציה בבוטיקים לנשים, לדעתה. כך שהכסף תמורת החליפה הבאה שירכוש עמי, יישאר במשפחה.

■ עוד קליינט פוטנציאלי לחנות לבגדי־גברים הוא נתן וולוך, סגן ראש עיריית תל אביב: הבגדים שבארונו מתחילים להיות גדולים עליו. וולוך החל בדיאטה דווקא לפני נסיעה לוועידה בתאילנד, ולמרות כל הפיתויים הגסטרונומיים של המקום, הוא הסתפק אך ורק בעוף וסלאטים. כדי לשמור על הגיזרה החדשה, הוא ויתר לנצרי על שירותי המעליות בבניין העירייה, רק מדרגות.

■ זאב ולפרין, הוא "שנקר" המהולל, מיואש קצת: כל הארץ מחכה למסיבות־הפורים שלו – וכל הארץ, כך לפחות זה נראה, מגיעה למסיבות אלה. לא עזרה העובדה שנשלחות רק כמה אלפי הזמנות, עם ציון מפורש שלא תהיה כניסה ללא הזמנה: לא עוזרים גדרות או שומרי סף. כעת הוא שוקל האם לערוך גם השנה מסיבה – ואם כן, איך להסית את מספר האורחים. על פי נתוני העבר, הוא יזדקק לפלוגת טנקים סביב אזור המסיבה, וכעצם גם זה לא בטוח שיעזור.

■ "גבר" מעריך כי הקפיטריה המחודשת בבנין גילמן באוניברסיטת ת"א תעלה פלאים את מספר הגבוהים. הריהוט הפוסט־מודרניסטי וכיוון הבירה המותקן בה מבטיחים, כי סטודנטים רבים יוכלו עתה למצוא ביתר קלות את מקומם בין כותלי המוסד האקדמי המכובד. החברים של "גבר" שעוד לומדים באוניברסיטה מעדכנים אותו כי נוהלי זאבים מהמקלטות השכנות מתחילים לרוצץ באווה כבלות והכל – אין להשוות את "בנות גילמן" לבנות כל בניין אחר במוסד האקדמי המכובד. נמוטאות על ההצורה האשונה לא יעצרו, אלו הן העובדות בשטח.

מתכוון לזה.

"משימות יעד", "גיבוש מטרות", "בנפשנו הוא". כשיהודה וולמן, 37, משתמש בביטויים אלה – הם נשמעים אחרת. מנהיג טבעי בתק"ם, שהציב לעצמו מטרה: ללחום את מלחמות ישובי קו העימות. חבריו חוששים מהרגע בו יכנס לתפקיד ראש־מועצה: הם רוצים אותו בחזית האמיתית, ברחוב דובנוב. או בכנסת.

"כתבנו זה מופנה אליך לאחר הודעתך כי בכוונתך לפרוש ממטה המאבק", כתבו לו בשבוע שעבר עשרים אנשים מפעילי ההתישבות העובדת. "הננו פונים אליך כפעילים במטה ומודיעים כי הודעתך אינה מתקבלת על דעתנו. לנו ברור, אולי יותר מלכולם, כי המטה הגיע להישגיו בראש ובראשונה בזכותך, בזכות מרצך, נחישותך ואמונתך בצידקת הדרך".

בבית של יהודה וולמן בקיבוץ מרום הגולן יש ערימות של מכתבים מהסוג הזה. הכחור משאיר אחריו חללים, שבני אנוש אחרים מתקשים למלא. עורר דייגי, יד ימינו בוועדה הרעיונית־פוליטית בתק"מ, חורץ עליו דין חסר תקדים: "אין לו תחליף. הוא לא עושה חשבון לאף אחד. לא מפחד לצאת נגד הבנקים, ח"כים, שרי ממשלה". בעוד חודש ישוב וולמן לקיבוצו, לאחר שנתיים של עבודה ברחוב דובנוב בתל־אביב. וולמן הבטיח לאנשי רמת הגולן, שכינואר הוא תוזר לצפון, כדי להכנס לתפקיד ראש מועצה. תומכיו בתק"מ בטוחים שזו סטייה פאטאלית מן הדרך הפוליטית הסוחפת, שוולמן רץ בה בהתלהבות ככר זמן מה.

דווקא עכשיו, כשהם על סף הבקעת חומת הנמנום של ראשי המדינה, ובתוכם מנהיגי העבודה, דווקא עכשיו, כשבעיית ההתישבות החקלאית זוכה לתשומת הלב המבוהלת שלה נזקקה, וולמן מתכונן לארוז את מעט תפציו השרויים בחדר השכור שלו בתל־אביב. דייגי, חבר משאבי שדה המבוגר ממנו, מוכן לעשות היום הכל, כדי לקשור את וולמן לכסא שלו. וולמן, כדרכו, לא יאריך לשבת בכסא. הוא בן 37, אחוז היפראקטיביות של נער, ומוחו קודח מעשים גדולים.

אם תתממש תקוותו של דייגי, שוולמן יקח חלק כבר במערכת הבחירות המתממשת עלינו, הגוף הפוליטי של ישראל יפרע מרביצתו ויפקח עיניים תמהות בציפור הנדירה. למשק הכנפיים של וולמן יש צליל חצוף, תמים, גלהב, מעצבן. השיחה של וולמן, המשובצת מטבעות לשון שחוקות והמצאות צרופי לשון אישיות, היא רק אמצעי בדרך להשגת מטרות. משימות, הוא יגיד. הגדרת יעדים, מטרות, מאבק. מאבק בגדול.

אם יש פאתוס במלים הנחפזות שלו, הוא אינו ריק מתוכן. ההפתעה שוולמן מכין לנתקלים בו בדרכי הפוליטיקה הישראלית, היא ההתכוונות הכנה שלו, פלוס המעשה. והמעשים שלו מיידיים ותובעי תוצאות. הוא דורש מהשר יעקב צור שיתפטר, והוא מתכוון לזה. מה שהיה קדוש רגע לפני שהנער החביב פסע לתוך היכלי העסקנות, מתגלה כמותר בנגיעה מאסיבית. הוא מאיים על פרס שלא יזכה בתמיכת התק"מ בבחירות הקרבות, אם לא יעשה דבר בקשר למצב ישובי קו העימות, כי בנפשנו הוא, וגורל המדינה וכו', והוא מתכוון לזה.

הוא משוכנע שהוא בא להציל את מדינת ישראל, וכי זוהי מטרתו היחידה. אלמלא היה מסוגל לסחוף גם את הציניקנים במרוצו העליז, אפשר היה עוד להטיל בו ספק. כרגע, הוא מנהל מטה מאבק, שכל תנועות ההתישבות העובדת, אבל כולן, משתייכות אליו. השומר הצעיר והקיבוץ הדתי, התאחדות האיכרים, התק"מ, תנועת המושבים, וישובי בית"ר. קואליציה מקיר לקיר, למען עניין האדמה. למטה המאבק נתן וולמן את השם הריחני "משפחת האדמה".

אולי כל זה מפני שלא נולד בקיבוץ, דברים אינם מובנים לו מאליהם. הוא נולד בירושלים, על גבול מאה שערים. ילד סקרן ומופנם, הוא אומר. הולך לבית הכנסת בשמחת תורה, להצטרף למעגלי הרוקדים, ומשחק כדורסל בכל מאודו. כהפועל ירושלים, הוא אומר, הייתי בן טיפוחים. בגיל עשר, הוא זוכר בשמחה, רצה להיות טרקטוריסט על אדמות המריבה בתל־קציר.

גילויי המנהיגות המרדנית שלו נכטו במקווה ישראל, לשם הלך בגיל 14 שלא כשאר בני גילו, שהמשיכו לימודים בגימנסיה בירושלים. "אמרתי לעצמי: אני פורץ ואני עושה". תחילה פרץ

יהודה וולמן, בין קיבוץ מרום גולן ורחוב דובנוב בתל־אביב.

לבדו. למשל, הוא העתיק מגורים לסוכה על עץ בפרדס. נשאר שם חורף אחד, כשהוא ניזון מפירות. וולמן גם הנהיג כמקוה שביתה כללית ב־68', שנסקרה באמצעי התקשורת. הוא תבע מים חמים במקלחות ושיפור תנאים כולל. ביום ההורים סגר את שערי בית הספר והתבצר עם מאות תלמידים. הוא לא נכנע עד שהמים החמים זרמו מן הברזים.

כנראה שבכל זאת התבגרת קצת, אולי גם התמתנת. כשפרקתם לפני חודש את האוהל שהקמתם בגן הוורדים, בין הכנסת למשרד האוצר בירושלים, לא היה לכם שום דבר ביד, לבד מהבטחה של ראש הממשלה.

"אני לא אמרתי 'בואו נתקפל'. ראש הממשלה חצה את הכביש אלינו וביקש באופן אישי. חשתי שמזכירי התנועות רוצים להתקפל".

במטה המאבק מתרפקים במתיקות על ימי האוהל ("קמפ וולמן"), כאילו היו ימי יבוש ביצות. כנראה שהיתה שם התלהבות של מייבשי ביצות, והאפקטיביות של מעשיהם לא היתה פחותה. נתגם שם עניינים, אומרים, שנתקעו כדרך כלל בסחבת בת שבועות. שרים מכל גווני הקשת החוורת שלנו, רצו בסילוק המאהל הקיבוצאי השמח מהצנטרום של ירושלים.

אתה בעצמך מציב כיעד טיפולי ראשון את ישובי קו העימות. מצד שני אתה גייסת את "סלוגת העמק", כדי לחסום את מבואות בית שערים לשני שבועיים. אפילו אמרת שבא גוזז במקום סלוגה. אבל הסולידריות הזאת נקטעת באיזו נקודה. מה יקרה אחרי שמשקי הגולן יזכו במחיקה ופריסת חובות מצד הבנקים, ואחרי שנאמר, תושב להם "גזלת הריבית", כפי שאתה קורא לזה?

אין לי בעיה עם שאר הישובים. אנשים באים ואומרים לי: מה מעניין אותנו ברור חיל, חולדה, בורגתא. ואני אומר, אנחנו לא מנותקים מישראל. הסיפור שלנו זה כל הישובים. תקופה ארוכה היינו בני ערובה של אנשי המושבים. זאת היתה שגיאה גדולה. אם היו מגיעים לפתרון של בעיית ישובי קו העימות, היינו מגיעים גם לזה שכולם היו מקבלים תשובות. אבל כולם עסוקים היו כל הזמן בחשדות, במקום לבנות אמון הדדי.

זה לא מקרי, שהוא משתמש הרבה בדימויים משדה הקרב, והמינוח "ארטילריה" מתפוצץ בקלילות בכל רגע על שולחן

ציונות, קצת אחרת

היונים שלו. האנשים שרוצים לראות אותו בעמדות קובעות יותר בתק"מ ובתנועה, יודעים על מה הם מדברים, כשהם מציינים לשבח את המיליטנטיות האגרסיבית שלו. "שלא יחשבו שהתק"מ הוא הצמח הנייטראלי של פעם", חוזר וולמן ומצהיר. הוא שאירגן את "מענה", מטה־על נגד הגזענות, בתקופה שכהנא חגג בעצרות העם שלו, אחרי הרצח בגלבוע. גם למטה הנ"ל סחף וולמן אירגונים רחוקים זה מזה. הוא גם גייס מאות מתנדבים ברחבי הארץ לפעילות קליטה של עולי בריה"מ.

כשהוא רוצה למצוא פינת נוסטלגיה רווית גאוות הישגים, הוא נזכר בימים שליווה את האחוות נערן בביקעה, בשנים שריכז גרעינים בתנועת הצופים (עד היום מתגעגעים שם לפעלתנות הרעננית שלו), לדור שהצמיח בחטיבת הנעורים של קיבוצו. לוולמן יש קשר בלתי אמצעי עם בני נוער, הנותנים בו אמון טוטאלי ומוכנים להתגייס ל"משימות היעד", "גיבוש המטרות", להזיע הרבה במסעות תנוכה לאילת, וכלבד שאחר כך תבוא הטפיחה על השכם מידו הגדולה.

יש משהו משעשע בהופעה שלו. כיוון שהוא מפהק במיתרי קולו לצרכי שכנוע, נדמה לפעמים שהוא ותחפש, עם כפס פאנצ'ו וילה שלו ומשקפיו הכהים, וחיוך התמיר על הפרצוף. אבל האיש הזה גורם לאנשים חשובים להתיחס לדבריו. "חסרים אנשים כמוהו בתנועת העבודה", אומר דייגי הנאמן, "ביום שהוא יפרוש מן המאבק על קיום הישובים החקלאיים, המאבק ייתם".

וולמן מסור לעניין שהוא לוקח על עצמו משך כל היממה. כשהוא חושב על האחד בינואר, הוא כבר עובד להתרכז בעניין הבא. "עכשיו יש לי תכניות. איך אני מרים את הגולן מהרס. הגולן לא במצב רוח טוב עכשיו". גוף הכולת מקבל אצלו תכונות אנושיות.

"אין לו תחליף. הוא לא עושה חשבון לאף אחד. לא מפחד לצאת נגד הבנקים, ח"כים, שרי ממשלה".

ידידיו המאיצים בו להקים משפחה, טועים, אולי, לחשוב שהיה חסר לו משהו בחיים עד כה. "אני לא מושלם", הוא אומר. "אבל אני מרגיש צעיר מיום ליום. העלומים שלי מקבלים חיזוקים אדירים. אני תוסס. כתוצאה מעיסוקי יש לי עולם רוחני עשיר. נושא הנישואים נרחק. אבל יש לי עניין לסדר את הנושא הזה".

אחרי שתעלה לרמת, ואחרי שתפדה כמה עניינים הנוגעים ל־32 ישובי רמת הגולן, ואולי גם אחרי שתתחתן, תלך לכנסת?

"בבחירות הקרובות, לצערי, אני לא רואה איך אוכל להשתלב. יש לי התחייבות לחברים שלי בגולן. אני רוצה ללכת לכנסת, כי אני מרגיש שאני יכול לתרום, אבל אני לא יכול. אני מניח שיש כאלה שמרוצים מהעמדה שלי. אני מכיר 300 איש ב'עבודה', שבטוחים שיהיו ב־40 המקומות הראשונים".

"אני מרגיש צעיר מיום ליום... אני תוסס. כתוצאה מעיסוקי יש לי עולם רוחני עשיר. נושא הנישואים נרחק. אבל יש לי עניין לסדר את הנושא הזה".

אם לא ידבק בו רכבים מענגים ונרדמים של מנהיגות, הוא ימשיך מן הבתים לרקד ולעקוץ מול עיני העסקנים והעם. במרחבי הגולן, כשאין הוא טורח לחסכון הדלק והטלפון של התק"מ, הוא יעשה זאת ביתר תנופה. ואולי זאת הסיבה, שאישים כולטים בתק"מ מעדיפים להשאיר בידיהם את קצה ריתמתו של הסייח הפרוע.

חלמה אדמון ■

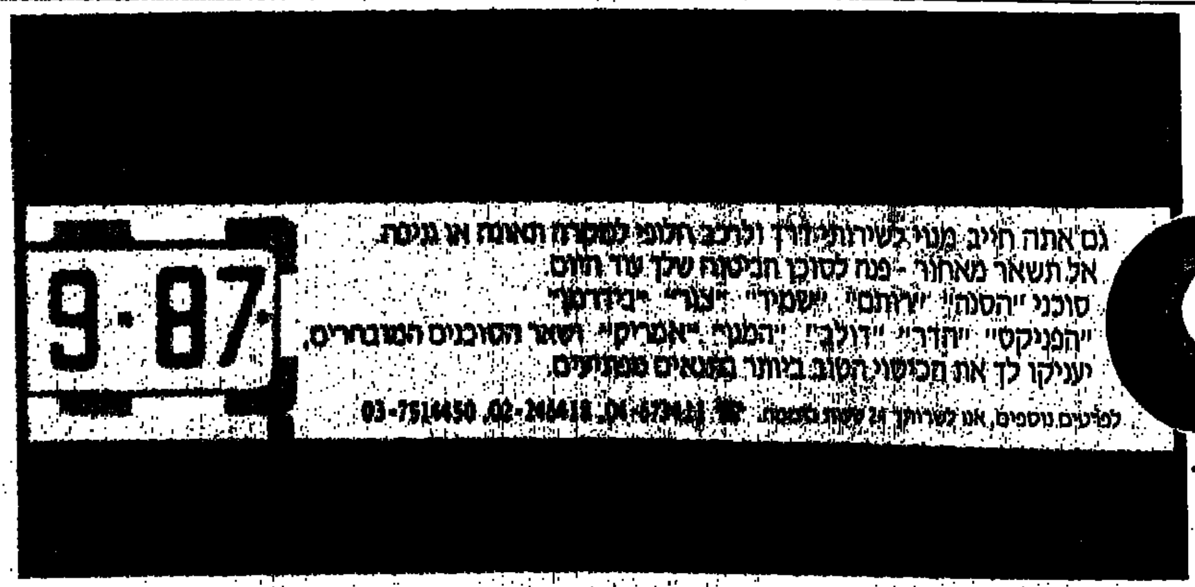

גבר מהסר

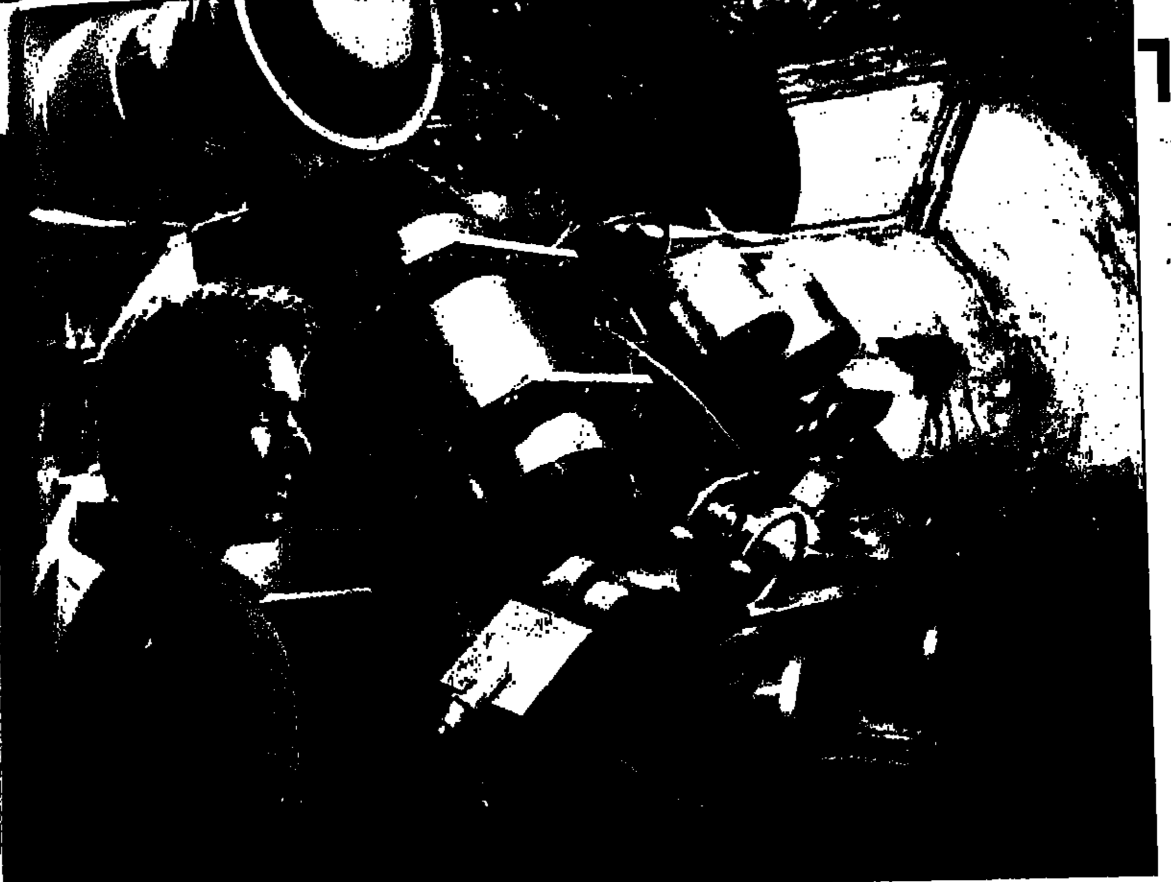

דניס קוויד והחללית – לפני ההקטנה הגורלית.

כל הנופים שראינו עד היום בסרטי המדע־הבדיוני למיניהם מתגמדים ליד הנופים שמספק...פנים גוף האדם, האטרקציה האמיתית של קומדיית ההרפתקאות "יום במלכודת". הקרנת־בכורה מיוחדת לקוראי "גבר לעניין".

עצבים. זו הבעיה של ג'ק פוטר. הלקוחות בעבודה מעצבנים אותו. חברתו מעצבנת אותו. הפסיכיאטר שלו מעצבן אותו, אפילו גלולות־ההרגעה מעצבנות אותו. "ישנה רק תרופה אחת", מבהיר לו רופאו. "מנוחה מוחלטת. בלי שום התרגשות. שום התרגשות!"

ודווקא אז נכנס לחייו – או נכון יותר, למחזור הדם שלו – טאק פנדלטון. ומאותו רגע – שלום לך, שלווה. חייו של פוטר הופכים לסידרה ארוכה וממושכת של הרפתקאות מסמרות־שיער. פוטר עובר את כל החוויות שבעולם – חוץ משלווה ומנוחה.

"יום במלכודת", סרט חדש על מסכנו. שותפים להפקה כמה מהשמות החזקים ביותר בשטח: מפיק – סטיבן ספילברג, אין צורך לפרט. במאי – ג'ו דנטה ("גרמלינס", אחד מפרקי "אזור הדמדומים"). בתפקיד הראשי – דניס קוויד, הזכור מהופעתו הנפלאה כאסטרונאוט גורדון קופר ב"הצוות המובחר". אפקטים

חללית באוזן

מיוחדים, וכאלה יש בסרט בשפע – האנשים שעבדו על "אי.טי.", "שודדי התבה האבודה" וסידרת "מלחמת הכוכבים".

העלילה עוסקת בניסוי הנערך ב"עמק הסיליקון", מרכז תעשיית־המחשבים האמריקנית. על פי התכנון, אמור טייס־הניסוי טאק פנדלטון (דניס קוויד) להיכנס לחללית, שתעבור תהליכים של מיזעור – עד שהחללית והאיש שבתוכה יהפכו לנקודה קטנטנה. זו תישאב למזרק, וממנו תוזרק למחזור־הדם של ארנבת. הניסוי המהפכני עובר בהצלחה, עד הרגע בו נמצאים טאק והחללית בתוך המזרק. ברגע זה פורצים שליחי החברה־המתחרה למעבדה, בכוונה לגנוב את המזרק ותכולתו. מנהל המעבדה, בנסיון־הצלה של הרגע האחרון, תופס את המזרק ומזריק את תוכנו לאיש הראשון הנקרא על דרכו – ווהו, כמובן, מיסטר פוטר העצבני, הזקוק כל־כך למנוחה...

טאק פנדלטון מוצא עצמו, לתדהמתו, לא בתוך ארנבת – אלא בגופו של אדם אחר. הוא מנתב את החללית במחזור־הדם, מגיע לאפרכסת האוזן של פוטר – ומתחיל לשדר. פוטר אינו מבין מה הקולות הבוקעים לפתע מתוכו, מדוע יורים לעברו מכל הכיוונים – ומה לעשות עם המירע שהוא מקבל מטאק על נערתו היפהפיה. וזוהי, אגב, רק ההתחלה...

קשה להגדיר את "יום במלכודת": מדובר במשהו שהוא תערובת של סרט הרפתקאות־קומדיה־מדע בדיוני. הפעלולים מרהיבים: תארו לעצמכם מלחמת חלליות המתנהלת בתוך מחזור הדם, על רקע הכדוריות האדומות, או שסתומי הלב הנפתחים־נסגרים. הרקעים הדמיוניים ביותר בסרטי המד"ב שראינו עד היום אינם מצליחים להשתוות לרקע שמספק פנים גופנו. תוכלו להיווכח בעצמכם – בהקרנת־בכורה מיוחדת לקוראי "גבר לעניין".

אריה רייכמן ■

הקרנת־בכורה מיוחדת לקוראי "גבר לעניין"

של הסרט

יום במלכודת

ההקרנה תתקיים ביום ו', ה־ו1 לדצמבר, בשעה 14.00

בקולנוע "דב־חן", ת"א.

איך מגיעים להקרנה?

בואו עם גליון "גבר לעניין" שבידכם לקופת הקולנוע לפני ההקרנה. כל המציג את הגליון יקבל כרטיס כניסה זוגי חינם לסרט.

מספר המקומות מוגבל. כל הקודם זוכה!

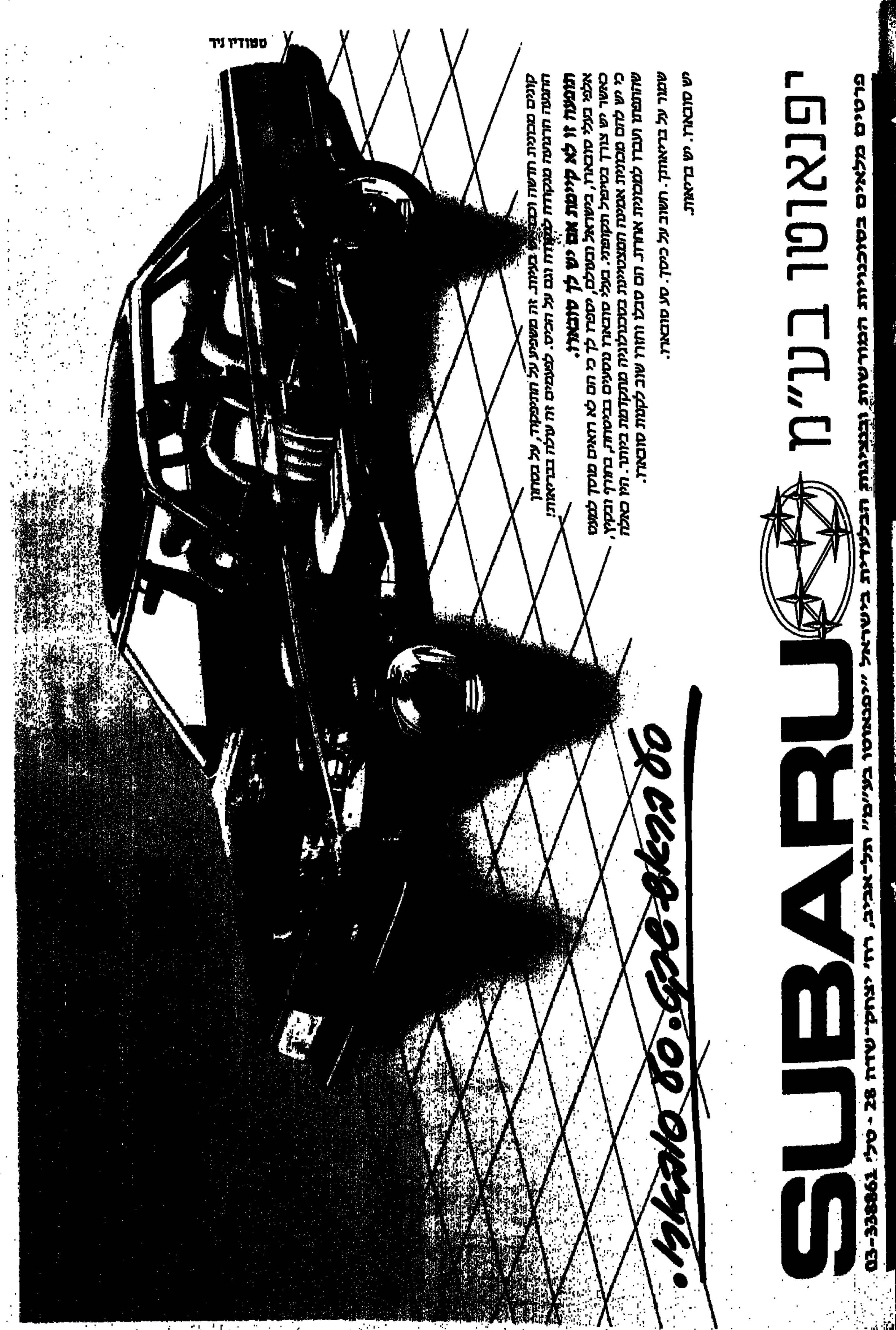

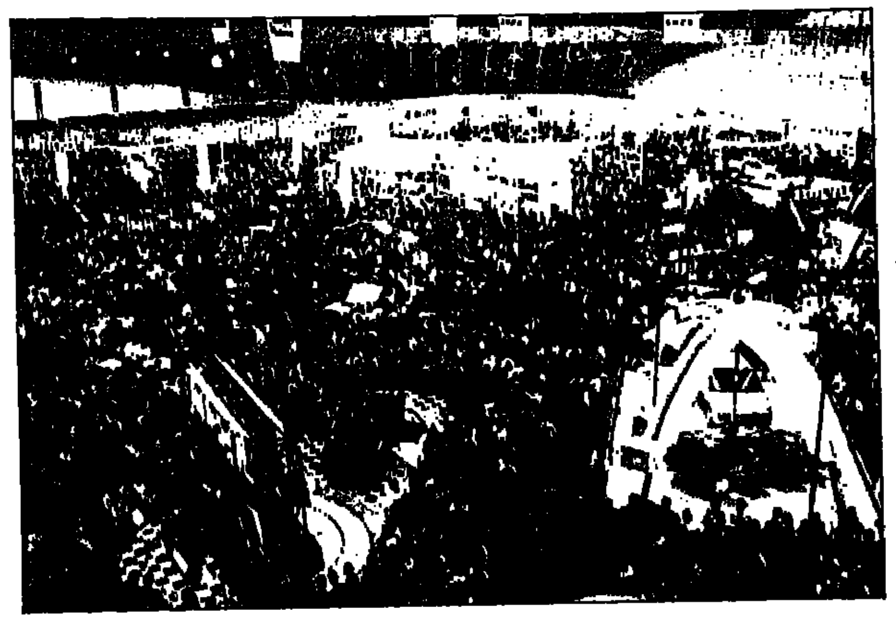

גלגלי המאה ה־21

המכונית לנסיעות־הנאה וטיולים. מכונית־העתיד חייבת להתחשב בכל צרכיו של הנהג – ולתת לו את מיטב ההנאה והסיפוק, בהתאם לדרישותיו המיוחדות. כל נהג והמכונית שלו, ולהיפך. איך עושים זאת? תערוכת הרכב של טוקיו מנסה להשיב על שאלה זו.

תערוכת הרכב של טוקיו מעבירה אותנו לעידן בו ראדאר יזהיר אותנו מפני מכשולים בדרך, ומחשב יחליט איזה גלגל להפעיל בסיבוב.

יפנים אמנם קראו לה "התערוכה ה־27 של רכב טוקיו" – אך מאחורי שם סתמי זה עומד הרבה יותר: סיבוב בתערוכה הוא, בעצם, סיבוב קצר במה שמצפה לנו כאשר השעון יצלצל צלצול־חצות, בלילה האחרון של המאה העשרים. או, במילים אחרות – קפיצת־זמן לעולם הרכב של המאה ה־21.

בעבר, הדרישות מהמכונית לא היו מרובות כל כך. סעי, הגיעי עם נוסעייך מנקודה אחת לנקודה שניה, תודה. עם התקדמות הטכנולוגיה, חל שינוי בדרישות הנהג ממכוניתו. בדיוק כשם שבעבר הרחוק, כשהסוס שימש כלי־תחבורה עיקרי, נוצר קשר מיוחד בין הסוס לרוכבו – כך הולך ומתהדק הקשר בין הנהג המודרני למכוניתו. בדיוק על קשר זה, מושם הדגש בתערוכת המכוניות של יפן.

בכל הארצות המתקדמות, המגמה היא מעבר לשבוע־עבודה בן חמישה ימים. פירושו של דבר, יותר זמן פנוי – ויותר ניצול של

אצל כל היצרנים המציגים בתערוכה, מורגש הרצון ליצור את המכונית האידיאלית בה יוכל לנהוג כל נהג, בכל תנאי־שטח וסוגי דרך, וכמקסימום הבטיחות והנוחות. דברים שעד לפני זמן לא רב נראו לנו כמיוחדים או כמותרות, עתידים להפוך לחלק בלתי־נפרד מרכב העתיד. מגדש טורבו, למשל. או הנעה בו־זמנית של כל ארבעת הגלגלים. מערכות בלימה מיוחדות, ספויילרים וכו', כל אלה יהיו עניין שבשיגרה במכוניות־העתיד. במקביל, בפני מתכנני רכב־העתיד עומדת הנחת־יסוד נוספת: יש גבול לכמות העזרים שיש להעמיד לרשות הנהג. בעל הרכב רוצה לחוש כשותף פעיל בנהיגה, לא כרובוט המפעיל מכונה משוכללת שכמעט אינה זקוקה לו.

צורתן החיצונית של רוב המכוניות בתערוכה היא מעוגלת. אם ישנם קווים ישרים – הם נמצאים בחלקה האחורי של המכונית. מכוניות רבות מציגות גג עשוי מחומר שקוף קשיח, כך שכל חלק העליון של הרכב מהווה חלון ענקי. לוח המכוונים עתיד להיות אלקטרוני. בכמה דגמים מוצג בפני הנהג, כחלק מלוח המכוונים, מסך וידיאו קטן המראה לו את המתרחש בחלקו האחורי של הרכב – וכך מתבטל הצורך במראה אחורית.

לצידו של לוח המכוונים ישנו מסך המחובר למחשב. מחשב זה יכול לשמש כמחשב אישי לצרכי עסקים, ו/או לנהיגה. אחד השימושים שלו – מערכת ניווט אוטומאטית. אל המחשב יוכנסו נתונים ומפות דרכים. הנהג יודיע למחשב מהו היעד, המחשב יבחר את הדרך הקצרה והטובה ביותר ויראה זאת על המסך. הוא גם ימסור אינפורמציה שוטפת, תוך כדי נסיעה, על המהירות, המרחק, והפניות שהרכב מבצע. הנהג יראה על המפה מהי בדיוק נקודת־המיקום שלו, בכל רגע.

מערכת אחרת תבדוק, באמצעות רדאר, האם יש עצמים כלשהם לפני הרכב העלולים לסכן את הנהג ורכבו. אם אכן מתגלה עצם כזה, יווסת המחשב את המהירות למהירות בטיחותית. כדי לבצע סיבוב בצורה בטוחה, ישלוט ההגה הן בגלגלים הקדמיים והן באחוריים, כשהמיקום והמהירות יקבעו, דרך המחשב, איזה גלגל להפעיל – והאם להפעילו עם כיוון הסיבוב, או כנגד כיוון הסיבוב.

מכוניות־העתיד תהייה מצויידות במערכות־קול משוכללות מסוגים שונים, תאווה לעיניים ולאוזניים. מערכות מיזוג אויר אוטומטיות ידאגו לשאר חלקי הגוף. בקיצור – העתיד מבטיח שנסיעה במכונית, אפילו נסיעה קצרה, תהפוך לחוויה.

משהו, על קצה המזלג, מהמוצגים שבתערוכה – ראה עמודי האמצע של גליון זה.

דובי נבו ■
טוקיו

הצטרף/י אלינו
משעולים - חוגי טיולים
לפנויים/פנויות
טל. 245696, 03-239555
משעולים

ספרית מעריב
הופיע
חדש
קסמי נעורים מאת: משה יהלום
קובץ סיפורים אנושיים של נערים ונערות, חוויות והתנסויות ראשונות בלתי נשכחות ומפתיעות. כל האכזבות והתקוות בדרך אל הבגרות...
בקש בחנויות ובספריות מעריב:
תל־אביב, דרך פ"ת 72א', טל' 03-332211 • חיפה, בן־יהודה 29, טל' 04-645689
באר־שבע, קק"ל 90, טל' 057-74850
ספרים מבית טוב – ספרית מעריב

המזגן הרב המפוצל של "וירו"
מיזוג אויר ברמה אחרת
רב מפוצל של "וירו" הוא מזגן שונה מכל המזגנים האחרים. על־ידי שימוש במספר יחידות פיזור המחוברות ליחידת כח חיצונית אחת, ניתן למזג מספר חדרים בו זמנית, גם אם החדרים לא סמוכים זה לזה ונמצאים במפלסים שונים. "וירו": שקט, יוקרתי, חסכוני, דקורטיבי, וכולו כחול לבן.
"וירו" מזגן אחר.

"וירו", לא רק אויר ... אוירה
... יחשוב כל אחד שמדובר ברהיט. עיצובו ... צבעיו, יוצרים הרושם שלפניך ... דקורטיבית יפהפיה. אנו לא שוברים ... ועושים "צלקות", הקיר שלך ישאר שלם. ... של "וירו" ניתן להתקנה על כל קיר, ... מקומו על מדף הספרים, במטבח, בסלון ... השינה.

"וירו" מזגן קטן - פתרון גדול
יחידות הפיזור של "וירו" קטנות עד 1/4 בהשוואה לגודלן של יחידות הפיזור המקובלות. זו תוצאה של מחשבה מקורית, תכנון הנדסי ופיתוח. היחידות שונות בגודלן ומותאמות לכל חדר וחדר.
הרב מפוצל הכפול זהה בתכונותיו ל"אחיו" הקטן ומתאים לחדרים בעלי נפחים גדולים

"וירו" הרבה אויר מעט מחיר
"וירו" הוא מזגן רב עוצמה. אתה נהנה ממנו בכל עונות השנה, בקיץ כמזגן ובחורף כמחמם. בכך אין למעשה כל חידוש, אך ב"וירו" המחמם אינו נחשב לתוספת והוא חלק מהמזגן, לכן לא תידרש לשלם כל תוספת מחיר בהשוואה למזגנים אחרים.

ידיעות אחרונות 27.7.87
על מזגנים ומחירים

כתבו עליו בעיתון וגם המליצו

מזגן רב מפוצל, קטן, חכם וכחול לבן

ה"בטכונית" לרכב. שתוכל לישון בשקט. צילום: רובי קסטרו

לעול

מכונית עם בטחון עצמי

הכל מתחיל מהסטטיסטיקה: כל חצי שעה, בממוצע, נגנבת בישראל מכונית. המשטרה אינה ערוכה לטיפול בגודש כזה של גניבות, חברות הביטוח אינן מכסות בדרך־כלל את מלוא הנזק. המצב אינו טוב יותר במדינות אחרות – אבל עובדה זו אין בה כדי להרגיע בעל־רכב שמוצא את מגרש־החניה שליד ביתו ריק, מרוקן ממכוניתו האהובה.

על רקע זה התפתחה בעולם תעשיה שלמה של עזרים ופטנטים למניעת גנבות־רכב, מצופרי־אזעקות ועד מנעולי הגה. העזרים הללו נקלטו יפה בשוק, ואפילו פתרו לעיתים את הבעיה והרתיעו את הגנבים – אבל רק לעיתים. מכת הגנבות נמשכה.

בשלב מסויים הגיעה לשוק־הרכב ה"בטכונית", פטנט ישראלי רשום. מערכת אלקטרונית מתוחכמת מותקנת במנוע, ומונעת את התנעת המכונית. מיגון פלדה המותאם למנוע מגן על המכשיר האלקטרוני מפני פירוק או עקיפה. רק בעל הרכב המחזיק בידו את הקודנית, מפתח אלקטרוני מתוכנת בקוד אישי, יכול להתניע את המכונית ע"י הכנסת המפתח בלוח המחוונים.

ה"בטכונית", המצאה של מהנדס האלקטרוניקה יהודה צוקר והפיסיקאי חתן פרס בטחון ישראל עמוס גורן, התגלתה כיעילה ביותר. חברות־מובילות להשכרת רכב וחברות בעלות ציי־רכב גדולים רכשו את המיתקן – למרות המחיר הלא־נמוך: בין 550 ל־900 שקל. כאמור, לא בדיוק המצאה חדשה – אבל אנו מוכירים אותה במדור זה בגלל רשימה שקיבלנו, רשימת כלי־רכב ש"נצלו" מגניבה בגלל ה"בטכונית". רשימה, חייבים להודות, ארוכה ביותר. אגב, מרשימה זו אנו למדים פרט מעניין: המכוניות הקורצות ביותר לגנבים המקומיים הן, לפי הסדר: מרצדס, פג'ו, מוניות למיניהן וב.מ.וו.

ארי רימון

לקוקטייל

שני גברים מבשלים. ואתה?

קינאת ב"אלברט פירות" כשהתארח בסלון שלך ועשה עיניים לאשתך. עכשיו תחזיר את כבודך האבוד. אם אתה שואל אותי, הספר "ממטבחו של אלברט פירות" (הוצ' "מודן"), נועד דווקא לגברים, שרוצים לבשל בכיף. כיף בקריאה וגם בקלי־קלות המתכונים. בישול רציני, מוגש בסגנון מבודח, על־ידי המחברים, חיים בנאי ("אלברט") ואבשלום ינאי (שף "לרום" ים). בכל מתכון יש פירות, השם מחייב. "נסו", הם כותבים. "ניסיתם? נכון שזה לא כל כך קשה כמו שחשובים?". ולדוגמה, מתכון ודברי הפתיחה המתאכבים שלו, מהספר:

קוקטייל אבוקדו ברוטב צנוניות.

אני כבר רואה אנשים מלקקים את השפתיים, כעניין הצנוניות, והם צודקים, כמובן. וזה מאד פשוט להכין, ומרשים לא פחות.

3 אבוקדו יפים ורכים; 5 צנוניות. לא לקלף, רבותי, לא לקלף; 1 שן שום; 50 גרם מיונית; זיתים שחורים, לקישוט; תבלינים לפי הטעם.

יכולתי לכתוב קורט מלח או קמצוץ פלפל, אבל אני זוכר איך שהמילים האלה היו מבלבלות אותי. מאיפה אני יודע מה זה קורט? הקורט היחיד שאני מכיר זה קורט יורגנס. או פשוט שמים קצת מלח, פלפל, וטועמים. לא מספיק – מוסיפים, לפי הטעם. ברור? עכשיו, מה עושים עם כל המידע הזה?

מקלפים את האבוקדו וחותכים לקוביות קטנות ושוות עד כמה שאפשר. מטפטפים על הקוביות לימון. ממלאים כוסות, רצוי של שמפניה. אם אין בבית, או תקנו – שיהיה.

מגררים את הצנוניות בפומפיה דקה. מוסיפים את המיונית, שום קצוץ ותבלינים, ומערבבים היטב, עד שנוצר רוטב אחיד בצבע ורוד עדין. לוקחים כפית ויוצקים עת הרוטב הנ"ל על האבוקדו שבכוסות. מקשטים בזית שחור. ועכשיו, על החיים ועל המוות, מגישים.

עד כאן, הספר. מכאן והלאה, הכדור אצלך.

עופר הילל

חיים בנאי, בתחפושת הידועה. עכשיו, בשער ספר בישול.

לדרך

אנחנו במיעוט בתיירות למצריים

36,000 ישראלים כבר ביקרו בשבעת החודשים הראשונים של שנה זו במצריים, לעומת 24,500 בשנת 1985 ו־32,300 בשנת 1986. אך גם גידול זה אינו משמעותי בסל התיירות של ארץ הנילוס. הפרסום האחרון של משרד התיירות המצרי מראה, כי מספר התיירים מארצות ערב עמד בשבעת החודשים הראשונים של שנה זו במקום הראשון – קרוב ל־238 אלף. ומספר זה מהווה 58% מכלל התיירים שהגיעו בתקופה זו למצרים, כך שאנחנו במיעוט קטן מאד.

שפי גבאי

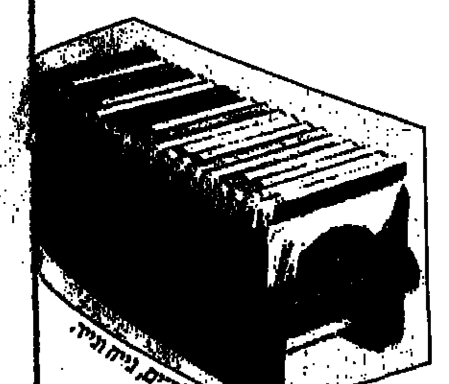

בית לת"קים, נייח ונייד.

לקליטון

גם לת"קים מגיע בית

הלהיט החם ביותר כרגע בשוק התקליטונים הוא מחזיק תיקיים. אם יש מקום איחסון לקסטות אודיו ולתקליטי פלסטיק, מגיע גם לת"קים להחסר.

> ### רבע לפני האהבה
>
> **אחד ושונה**
>
> אתה כליבך אחר – אמרה –
> כאשר אתה ליד אשתך
> וכאשר אתה לבדך.
>
> אתה כליבך שונה – הוסיפה –
> כאשר אשתך בסביבה
> וכאשר אתה סובב לבדך.
>
> ולא הבנתי
> מתי ה"כליבך אחר"
> "כליבך שונה" טוב יותר.
> כאשר אני ליד אשתי
> או כאשר אני לבדי.
>
> עמוס אטינגר

המחזיק שיובא מאוסטריה – "דיסקית" שמו בישראל – עשוי פלסטיק בעל כוח סבל רב במיוחד, המסוגל להכיל בקרבו 18 ת"קים רגילים, או 9 כפולים. יצרניו אף חשבו מראש על האפשרות של התפוצצות אוכלוסין במכשיר ודאגו לציידו ב"צינור" דו־שימושי, הממוקם בראש ה"דיסקית". שימוש אחד הוא אפשרות חיבור ל"דיסקית" נוספת, לשם הקמת ספרית ת"קים יציבה וראויה לשמה, עם מספר מדפים בכפולות 18. שימוש נוסף, נשיאת המחזיק ממקום למקום בעזרת הצינור־ידית. מחיר המכשיר אצל היבואן – 26 ש"ח.

עמיר חדר

לעולה

רוצה למכור לנו תמונות

קוראים לו דניאל כהן והוא עלה מפאריס, ושם היו שאלו "אתה לא הדני כהן ההוא, בנדיט, האדום?" פה לא שואלים. הוא שואל: אולי אתם רוצים לקנות תמונות, של מפורסמים ומפורסמות? מתרוצץ בין מערכות עתונים, מנסה שבנע שאין כמו התמונות של סוכנות Angeli. מנסה להיקלט בארץ וזה לא קל. בן 26. ההורים בעסקי אופנה, כמו רבים מיהודי פאריס. הוא למד דווקא מישחק, בקונסרווטוריון. השתתף בכמה הצגות וכוכבים, מולייר, גולדוני, אבל לא ראה מזה פרנסה. לפרנסתו החל לצלם וכך נוצר הקשר עם דניאל אנג'לי, בעלי הסוכנות. אבל לפני שנה וחצי, כשהקריירה כבר החלה להסתמן באופק, החליט לעלות לארץ. בן 25 לא חייב בשירות צבאי מלא. אבל הוא רצה גולני, ואמרו לו שבשביל גולני צריך לשרת שירות יותר ממושך. אמר טוב בסדר. עלה ושרת בגולני, חייל בודד. השתחרר, חיפש עבודה וכך עלה הרעיון שייצג כאן את סוכנות הצלומים לחדשות, בעיקר בשטח המפורסמים מעולם הבידור. עכשיו הוא מתרוצץ בין עתונים. מנסה להיקלט.

עופר הילל

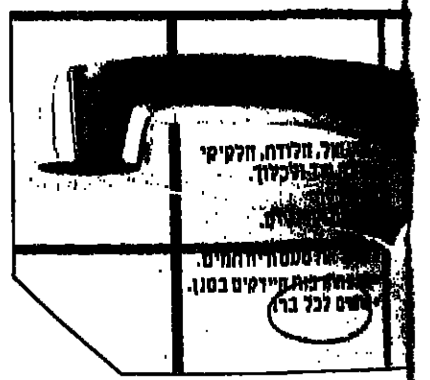

אתם רואים? על האריזה כתוב "מתאים לכל ברז". להד"מ.

ליוק

המטהר אינו מתאים לכל ברז

על האריזה כתוב "מתאים לכל ברז". לך יש שתי ידיים ימניות. אתה נוטל את מטהר המים תוצרת "מי צורים" מעל המסמר שעליו הוא תלוי ב"סופר". משלם ארבעים־וכמה ש"ח. המנהל מחתים כתב אחריות. נכנס למטבח להפגין את מיומנותך. איפה? איפה הברז ואיפה המטהר האמור להתאים לכל ברז. בינתיים הספקת לקרוע את האריזה הקומפקטית. ב"סופר" לא קיבלו את המטהר בחזרה. "הבטחון העצמי שלך עוד יהרוג אותך", אומרת האשה שאתך. אוי לבושה.

אתה מטלפן ליצרן, קיבוץ ראש צורים. ממתין (שיחת־חוץ) שהמרכזנית תעביר לנהל ששמו אשר. מסביר לו שהמטהר המתאים לכל ברז, לא מתאים לברז שלך. אשר: "יש הברגה לברז?" אתה: "אין, אבל כתוב מתאים לכל ברז..." אשר: "זה בטח בית ישן, היום יש הברגה בכל ברז". אתה: "הבית שלי לא מימי תרפפ"ז, עומד רק ארבע־עשרה שנה. וכתוב מתאים לכל ברז". אשר: "אולי תקנה קשת חדשה לברז ואז יתאים. או שתשלח בדואר, נחזיר לך את הכסף". אתה סבור שדי לך באי הנעימות ב"סופר", בהוצאת הטלפון. שתוסיף גם הוצאת משלוח בדואר ואחר־כך טירחת הליכה לדואר לקבל את ההחזר שיגיע בדואר רשום? מוטב לקנות ב־12 ש"ח קשת עם הברגה. ולברך שפטרנו כלי להחליף את כל מערכת הברז, או את הדירה. והרי כל־כך פשוט לדייק בכתוב על האריזה...

תהילה עופר

דני כהן. עולה חדש מנסה להיקלט. מוכר שקופיות לעתונות.

לבול

חילופים משני עברי מסך הברזל

קשר יוצא דופן התפתח בין אספן בולים ישראלי בן 43 מרמת־גן, המבקש לשמור על עילום־שם, לבין אספן רוסי, המתגורר בסיביר. הסיפור התחיל לפני קיים מחדר בולאות עבריים, ביציאה מעבר גרבנית. בו בפרסמים כתובות של אספנים בכל העולם. לישראלי חבר בספר קטן של סרוח, להשלמת אוסף של בולי רוסיה הצארית וברית המועצות. ברשימתו אפילו הבול הרוסי הראשון, מ־1854. כתב לאספן רוסי ששמו הופיע בקטלוג, והציע החלפות. קיבל תשובה ובה הצעה כי לא יתכתבו בסיסריו, אלא ייעזרו בכינויים "איש בנדים", אספן פלוני. זה הלך טוב, עד שבולים "נפלנו ברוך" והתחבר היה בידיו של איש הביניים בכלל.

מאז, הקשר ישיר והשניים מתכתבים לא רק בענייני בולאות. לדוגמה, הנבדר כי כיותם בני אותו הגיל, המשרתים כסגנים בצי הסוחר. בנוסף, באחד המכתבים כתב הרוסי: "אחי היקר תציל אותי שלח לי והוא בן כבר חוה ריג וב־15 קרסים הישראלי שלח לו כמות גדולה יותר והתקבלה כתב עניתה: "לא הסתרתי בפני חברי את גאוותי על שיש לי חברים בישראל, אנשים ישרים". במכתב אחר ביקש הרוסי גלויות מארץ הקודש עבור אמו, נוצריה אדוקה וכן חומר על הכבת בבואי יאר. על עצמו סיפר שאינו חבר במפלגה, אך הוא מזדהה עם השלטון הנוכחי. ההתכתבות היא ברוסית, שכן האספן הישראלי עלה מברה"מ ב־1947. שני האספנים מקפידים לשלוח בקביעות איש לרעהו כל בול חדש. כיון שהוצאת בולים לא תתנפים בברית המועצות אסורה, שולח האספן הרוסי את בוליו בין פיסות של צילומי רנטגן, כדי שלא ייראו בבדיקות. ועם שרקים לא נכנעים של השולח. נכון לעכשיו, מסך הברזל לא יכול לאספנים משני עבריו.

דניאל סטוקלין

חן המקום

■ ברות או חרבת בארזם ■ בערבית נשתמר שמו של ישוב קדום, שנזכר יוסף בן מתתיהו ולאבינו ברשימת הישובים אתם ביצר בגליל. בתור הישוב הנשתי ביותר אשר קשר בידיו. בשנת 1911 זוהה הגיטם ונחשף ע"י ד"ר צבי אילן. הישוב התקיים כ־1,350 שנה מרעשת הבראשי הנשיא. נחשפו חפיל, חצה ומערכת ביסוס, בקות שהיה, מאגרי מים ובית כנסת קדום, בו נמצאו כסף גדול. 485 מטבעות שבהן 240 מזהב. הדבר מעיד על עושר התושבים שנמשך בגבולות את המקום. הבית – בכבים ראש פינה, קרית שמונה, בדרך הבסתעפות בערבה בדרים לתל חצור. הדרך הקיצית לישראל שרצה דרך לאגד, התקינה שלום יהגיע בבוטה.

שמיים להשכיר

חשבתם שמטוסים ומסוקים נועדו רק להעביר אנשים מנקודה א' לנקודה ב'? תשכחו מזה: אפשרויות השימוש הן אינסופיות. החל ממידרפים וכיוון תנועה – ועד לצילומי סרטים, הנחתת חתנים וכלות בטכסי נישואין ו...פיזור סוכריות ועוגות במסיבות וזוהי רק ההתחלה.

מסוק כמצלמת־קולנוע ניידת (צילום: גרי אברמוביץ')

זה התחיל כטיסה שגרתית לחלוטין", מספר אורי גולדשמידט, טייס פייפר בחברת "מרום". "פתאום ראיתי מרחוק, שמאיזה חורש צעיר עולה עשן. מיד תפסתי כיוון וטסתי לראות מה קורה. נהוג אצלנו לדווח על כל דבר חריג שנראה מלמעלה – צינור מים שהתפוצץ, שריפה או תאונה בכביש נידח. כשהגעתי מעל לעשן, ראיתי שמדובר באדמה נקיה, לא חרוכה, וחשבתי שמדובר בעצם באיזה שריפת זרדים מקומית. פתאום, ראיתי שני אנשים בורחים. הבנתי שמדובר, כנראה, במציתים".

באותם ימים, ואלה אינם רחוקים, יכול היה אורי גולדשמידט לקרוא בעיתונים, כמעט מדי בוקר, על הצתות של יערות בוארי עירון. הכל הצביע על כך שמדובר במציתים. הסיכוי ללכוד אותם היה קלוש. כשראה אורי את שני הבחורים נמלטים, החל לרדוף אחריהם עם מטוס הפייפר שלו. הרגשה חשובה: מירדף במטוס פייפר, לא במסוק. "טסתי לעברם בצלילות נמוכות מאד. מה זה נמוכות – מטר מעל לראשים שלהם. הם היו מבוהלים. כל פעם שצללתי, הם נשכבו על הרצפה. כשהתרוממתי הם קמו, רצו כמה מטרים – ושוב שכבו. בינתיים יצרתי קשר עם המשרד, שהזעיק את המשטרה. את הניידת הראשונה שהגיעה לאזור הובלתי בעצמי עד למקום שאליו נמלטו המציתים". המציתים נתפסו.

המקרה של אורי גולדשמידט הפך להיות "סיפור חם" בתקשורת. אבל הצצה בעולמם של טייסי החברות לשירותי תעופה, תגלה שסיפור שכזה הוא אצלם כמעט עניין שבשיגרה.

כמו, למשל, הסיפור שמספר יוסי חררי, מנכ"ל חברת "שחף": "לפני כמה שנים נעלם בחור שהיה אחראי על מחסן הנשק באוניברסיטת תל־אביב. ההיעלמות עוררה חשדות, שמא מדובר בגניבת נשק. מהמשטרה פנו אלינו שנעזור להם בחיפושים אחריו. ערכנו בירור אצל המשפחה והחברים על הרגליו של הבחור. התברר לנו כי הוא נהג לנסוע מדי מוצ"ש לירושלים, במסלול קבוע. יצאנו עם מטוס, והתחלנו לטוס לאורך הנתיב הקבוע שלו. לא נזקקנו ליותר מחצי־שעה כדי לאתר אותו: מכוניתו התדרדרה לתהום בצד הכביש. לצערנו, הוא כבר לא היה בחיים. מן הכביש אי־אפשר היה לראות את המכונית. היו יכולים לעבור שבועות עד שמישהו היה מוצא את המכונית, אילולי החליטו להשתמש במטוס, ובעיניו המיומנות של הטייס".

חברת "שחף" עובדת עם המשטרה כבר 12 שנה. המבצע הגדול האחרון שביצעה עבור משטרת ישראל היה סיפור הסחיטה ממיכאל שטראוס. החשוד בסחיטה דרש שהיהלומים יוצנחו אליו ממטוס. בועז הדרי, בנו של יוסי ובעצמו טייס בחברה, נאלץ לחרוש חצי מדינה בשני ערבי טיסה – מבלי שיודיעו לו מהי מטרת הטיסה.

"המשטרה אוהבת לעבודת אתנו", אומר יוסי הדרי בגאווה. ולא רק המשטרה. "כאחד הלילות, מאוחר בלילה, הגיעה אלי שיחת־טלפון ממנחם גולן. הוא היה לחוץ כהוגן: זמר־האופרה פלאסידו דומינגו נתקע באתונה והיה חייב להגיע לאי כרתים, לאחת מסצינות הצילום של 'אותלו' בהפקת גולן־גלובוס. דחיית הצילומים פירושה הפסדים גדולים, עיכוב של כל צוות ההסרטה ועשרות המשתתפים. מה אפשר לעשות בעניין? הועקתי בעורת האיתורית את הבן, בועז, שהיה בדיוק בבית־קולנוע, מתכונן בסרט. תוך 20 דקות היינו מוכנים עם המטוס וכל האישורים. דומינגו הועבר והגיע בזמן ליעדו. ההסרטה נמשכה כמתוכנן".

שיתוף הפעולה הצמוד של "שחף" עם גורמים בטחוניים החל בסוף שנות ה־70'. בועז הדרי מספר: "לפני כעשר שנים היה גל של נסיונות חדירה של מחבלים מכיוון הים. לצה"ל לא היה תקציב להטסת מטוסים בסיור־תצפית שוטף. קיבלנו על עצמנו את התפקיד – ומאז אנחנו מבצעים כל מיני משימות עבור המשטרה". כולל משימות כמו הצנחת חבילות של סוכריות בפארק הירקון כיוסה־שוטר...

כאחת המשימות החשובות של "שחף" רואה יוסי הדרי את סיסת־הבדיקה הקבועה מעל לצינור הנפט אילת־אשקלון. "קורה לפעמים שגשמים חושפים את הצינור, או שנוצרים פיצוצים מסיבות אחרות, עבודת טרקטורים באזור למשל. אנו טסים ובודקים שאין דליפות. דליפה כזאת היא עניין יקר ביותר".

אבל כל הסיפורים על שירותי המטוסים הקלים מתגמדים לעומת מה שאפשר לעשות – ועושים – עם מסוקים. "המסוק הוא המצאה גאונית", גורס אורי גולדשמידט. מהיר, בעל יכולת־תימרון גבוהה, אינו זקוק למסלולי התרוממות ונחיתה ארוכים, ראות טובה בגלל הכיפה השקופה מעל תא הטייס. וכמובן – יכולתו של המסוק להתייצב בנקודה אחת. מעל פושע־נמלט, למשל. זוהי הסיבה העיקרית מדוע מעדיפים במשטרה את השימוש במסוקים על מטוסים־קלים למיניהם.

המסוקים הצהובים של המשטרה, אלה המכונים בפי העם "מסוקי גלגלי צה"ל", אינם בעצם בבעלותה של המשטרה. אותם המסוקים המכוונים את התנועה מעל לכבישים ראשיים, או אלה היוצאים לחפש נעדרים – שייכים בעצם לחברת "כימאויר", שהוקמה במקור מטרה לריסוס שטחים חקלאיים מן האוויר. "אבל תקופת הריסוס מוגבלת", מסביר יצחק הירש, ראש המבצעים ב"כימאויר". "ולכן אנו משכירים בשאר הימים את המסוקים והמטוסים שלנו למטרות שונות אחרות". בשירות המשטרה, למשל, או בשירותם של אנשים וחברות פרטיות. כמו בנסיון לאתר מן האוויר רכבים שנגנבו. השכרת שירותי מסוק אינה עניין זול – אך התוצאות עשויות להשתלם מאוד.

לא תמיד משתמש השוכר בשירותי המסוק למטרות מעשיות כל־כך. במסיבת השגרירות המצרית, למשל, הגיע מסוק של "כימאויר" כשלגחונו קשורה עוגה ענקית דמויית פירמידה. העוגה הונחה למרכז המסיבה, והפכה לנושא־שיחה מרכזי. מול שמדובר בטייס מיומן: תארו לכם עוגה ענקית שכזאת מונחתת לא בדיוק במטרתה... שימוש דומה הוא שימוש בשירותי מסוק כדי להנחית פרסים או אנשים בחתונות, כאטרקציה. (ראה מסגרת).

פרוייקט פיקנטי כפני עצמו הוא טיול של יום אחד בכל הארץ, כחלק מהפלגת־נופש, מאלו הידועות כ"הפלגות ספינת־האהבה". מנהרה קוראים לזה "ישראל על קצה המזלג". יצחק הירש: "מעלים את האנשים על המסוק ממש ברציף הנמל, שני מטרים מכבש המדרגות של האוניה עצמה, ושם גם מנחיתים אותם בסוף היום. במהלך היום הזה הם קופצים לקיסריה, טבריה, נצרת, תל־אביב, כולל נחיתה וביקורים באתרים – הכל לפני שהחשכה בשהלאת. הספק כזה אפשרי רק עם מסוק. מסוקים להשכרה לצרכים פרטיים מעין אלה ניתן להשיג בארץ רק בשתי חברות: "מרום" או "כימאויר".

גם ל"כימאויר" צי של מטוסים קלים. "צרכנים קבועים שלנו", מספר ראש המבצעים ב"כימאויר", "הם צוותי הפלוריה הזרים המכסים מהארץ גם אירועים בקפריסין. הם שוכרים מטוס, טסים לשם, מכינים את הכתבה – וחוזרים לישראל". כמעט כמו שירותי מוניות. טייס, המונה פעלי!

עמי כבדי ■

חתונה מהשמים

[illegible]

באוויר

רמבו מהאוויר

חברת "כימאויר" שולחת את מסוקיה גם למשימות צילום הסרטים, עסק המורח ומשגשג מאוד בשנים האחרונות. יותר ויותר מפיקי־צילום רכשו לאחרונה מיומנות בצילומים מן האוויר.

[illegible]

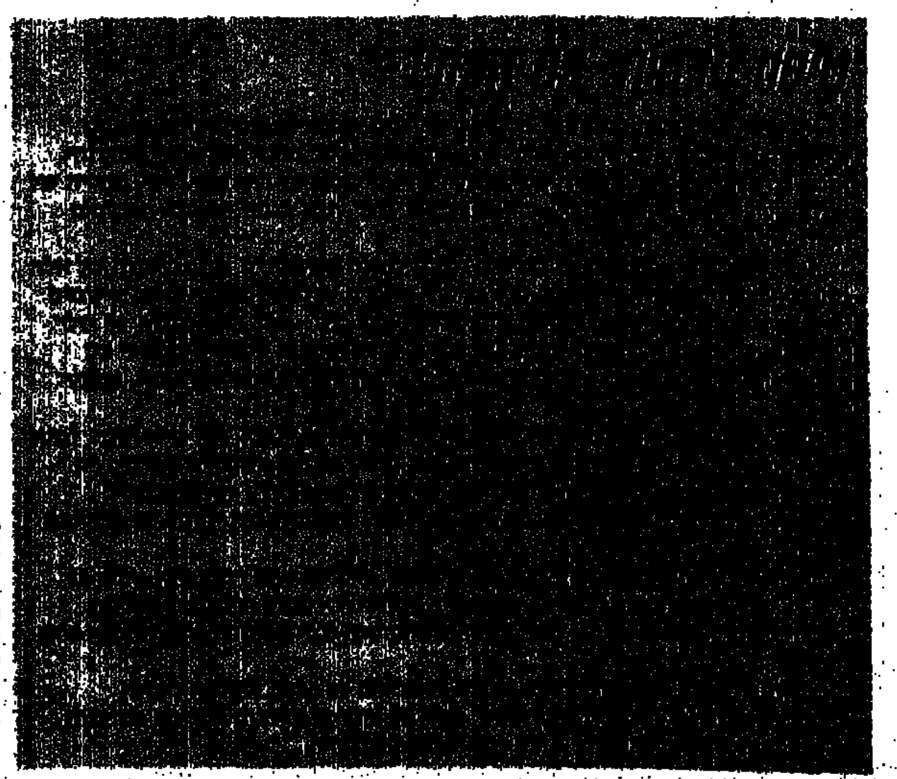

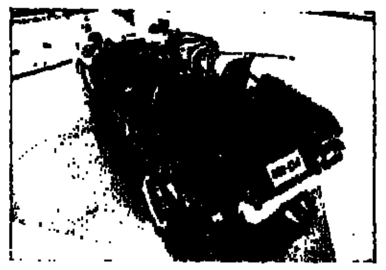

איכוזו, עתיד באדום.
צילום: קונורה, "גאמא"

סובארו. אם תגיע
לישראל יתנפלו לקנות.

טויוטה. ארוסילנו. עיצוב
היקשי ביהם.

טויוטה, קו עתידני ודיילת במיני.

סובארו גוקר, לוח מכוונים.

מאזדה זאת יכולה להחליף שלושה
ניגררים שונים.

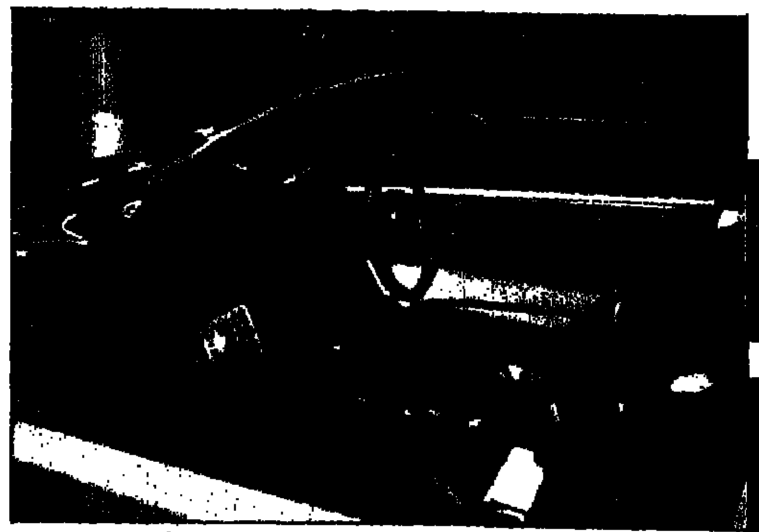

סובארו גוקר, כה שיש כפנים.

מאזדה אס"אקס־04. ניתן להרכיב
גג, מיכסה מנוע ואכורים נוספים.

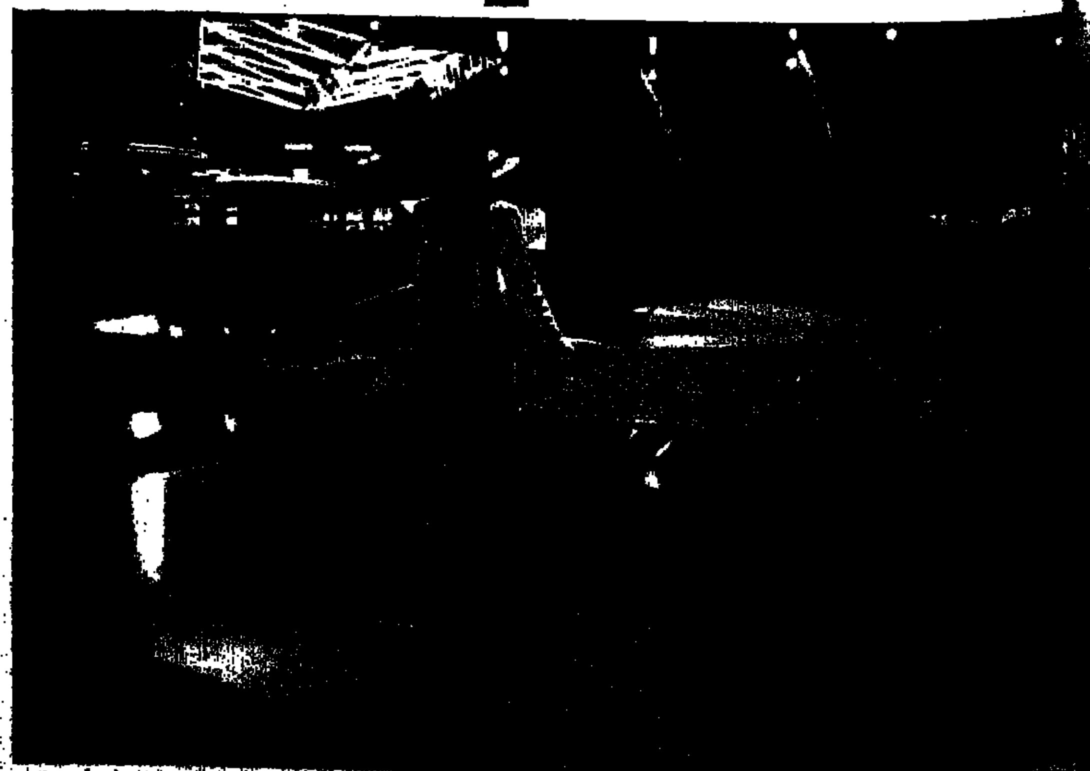

ועוד מאזדה אחת.
צילום: קונורה, "גאמא"

משהו משהו

צילום: דובי נתן

הונדה, אחת מ־18 דגמי מכוניות.

סלון המכוניות הבינלאומי
ה־30 בטוקיו. מכוניות של
שנות ה־90 ושנות האלפיים.
קיום עתידניות. מכוניות שלוח
המכוונים שלהם דומה יותר
ללוח של מטוס או של חללית.
רגל ממוחשב. נתונים מהמחשב.
מכוניות ומשאיות, מכוניות
עם מנוע של
טורבו, מכוניות בלי חברת
סוקנות, בין לו, בלי חברה
ומשאיות דגמים, לרבנה ותנרי.
הונדה 18 מכוניות, 11 מכוניות
94 אמפורים ושדי מכוניות
סדרה, מחוזות חניה. 11 דגמים
טויוטה, ניסאן – 18. כאן אינם
יוצרים את קונספטים של הצריע.
ריצוף של חשש גם, כותר
ישראלי חדש כותר, שבוה בינק.
משום שלה לשר את התכליתם
הזו התערוכה המרשימה במספר 10.

שמאלץ איטלקי נפלא: זמר־פסטיבלים צובר גרופיס, עד שמגיע לישראל, פוגש את אנט מהרצליה ומחפש לו הלב. הרומן עם אנט נגמר, הרומן עם ישראל נמשך. אהבה ים־תיכונית, מה יש לדבר...

(צילום: שמואל רחמני)

לא שר יותר בפסטיבל סאנרמו, סלווטורה פוליצי. רק בישראל. תוכלו לשמוע את קולו הקטיפתי בין מנה של ספגטי וקלוני באירועים מקומיים, ללגום את יין הרוזה שביה, ולהזכר באהבות וקטיעות של פעם.

בסוף שנות השישים נחטב הבחור מכוריגו, לאחר הכוחות העולים של הזמר האיטלקי. כשעלה, נרגש ורועד כולו, נער בן שבע־עשרה בסך הכל, על בימת פסטיבאל סאנרמו הבהלל, נבאו רבים שיוכה באחד מהמקומות הראשונים. הרבה פרחים נזרקו עליו מקירפת הבמה. ואחר כך היו הגרופיס, הסבתות שמטפטפות דמעה אחר דמעה כשהוא מזמר "מאמא", וגם התעניינות של חברות התקליטים, הרדיו והטלוויזיה. הביזו אותו לאיפתות מאשר את גדולי הפסטיבל, בובי סולו, טוני הקטן. הופיע ושר בכל רחבי ארץ המגף. כשהגיע לסיבוב הופעות באפריקה, הכריזו עליו כרוות־הפרסומת כעל "סלווטורה בעל קול הזהב". כאן, נשאר לו הכינוי הזה.

ואז עזב סלווטורה פוליצי את הכל ובא אלינו, והכל בגלל האהבה.

הכל התחיל כשבארץ היה השגעון הגדול (ווכרים?) של שירי סאנרמו. הטלוויזיה שידרה את התחרות, הקהל התלהב וקנה כרטיסים, האמרגנים הקפיצו לכאן את הזמרים. הביאו לישראל את טוני הקטן – ואת סלווטורה פוליצי. "לא נתנו לי לרדת מהבמה. כל הזמן 'סלווטורה, תשיר זאגאבונדו', תשיר זינגרה'. איזה קהל היה לי אז בישראל!", הוא מתלהב כתערובת של איטלקית, ספרדית, צרפתית וקצת עברית. "קהל כזה לא היה לי באף מקום. מלסו בגן פרסקוטי"

ואז נפלה עליו האהבה הגדולה, "אמוֹרֶה" לפי כל הבללים, ממש משהו מהשירים שלו. הזמר האיטלקי התאהב באנט האדמונית ויפת־העין משיכון שביב שבהרצליה. סלווטורה: "מעם ראשונה אני רואה אנט – והלב שלי דופק בכה חזק, חזק, ואני שוכח את כולם, בא אליה, ושר רק בשבילה. כמו ישר. כזו, כזו... בליסיבה: מיד ידעתי אני אוהב אותה, כמו אני אוהב את ישראל"...

והוא לוקח אותה איתו לטורינו, להכיר את המאמא והפאפא והאחים, ומשם לכל מקום שבו היא מופיע: פריס, ניו־יורק, לאס־וגאס, הפזורות הרחוקות. ובחזרה לישראל. לומד קצת עברית, היסכים כבר על חתונה. "בשביל אמא שלי, וכל המשפחה שלי, אנט הוהה כמו בת. בשבילנו לא חשוב אם מישהו יהודי או קתולי. לא חשוב בכלל. העיקר יהיה בן אדם..."

אבל ההמשך לא היה בדיוק כמו בסיפורים. "אהבה היא כמו שיר", גורס סלווטורה. "מתחילים לשיר אותו, והכל נראה טוב. אחר כך זה נגמר". ומה שנשאר זה קול הזהב שבמשך לשיר לה, קצת עצוב, קצת מתגעגע: "אנט, את בוודאי זוכרת / איך לפני שנים / לכל מקום אליו נסעתי / את היית איתי / אירופה ואמריקה, שנה אחר שנה / אני הייתי מלך, ואת היית מלכה".

ועכשיו, כשהאהבה לאנט היא כבר נחלת העבר, נשארה האהבה ל"יזראל". היום, לאחר שבע עשרה שנה של ביקורים לסירוגין בארץ ושתי גלותיות בהן הופיע בהתערבות, הוא כבר כמעט "צבר". בתקליט האחרון שלו שיוצא בארץ בעצם ימים אלה, הוא שר על אמריקה. "זה שיר קצת עצוב, כצת שמח... על ישראלי שלפני עשרים שנה נסע לקנדה ונשאר שם. והיום הוא חוזר לישראל עם תקווה חדשה ושמחה חדשה בלב".

והלב, כך יאמר לכם סלווטורה, זה העיקר. וכשהוא שר בעברית את שירו של ניקולה די־באר "הלב הוא צוענִי", תוכלו להיות בטוחים שהוא שר על עצמו "אני כמו ציפור שעפה / מעבר לים, מעבר לים... / רק את קולך הקורא לי / לשוב מאי שם, מאי שם... / השיטי ידך מעבר לים, תני לי, תני לי ידך / כמו לילה, הכוכב שלי אבד / אני שוב לבד, לבד / מעבר לים, מעבר לים"...

סלווטורה פוליצי. זמר איטלקי "אוריגינאל", מאה אחוז. פעם שר בשביל המעריצות, אחר־כך בשביל אנט היפה שלו, עכשיו בשביל "יזראל". איך שלא יהיה, זו היתה ונשארה אהבה ים תיכונית...

אמוֹרה, סאן־רמו, הרצליה

עמית דובקין

נחמן בסרגליק בע"מ
חוגג יובל שנות פעילות בענף זגגות הרכב

חמישים שנות ידע וניסיון נצברו במפעל בסרגליק לזגגות רכב. כדי לייצר מוצר העולה באיכותו על מוצר דומה מחו"ל, במחיר נמוך בהרבה.

מה אתה יודע על זכוכית? אולי לא הרבה, אבל אתה יודע היטב איזה סוג שימשה היית בוחר למכוניתך: חזקה, אמינה, בטוחה. ואם אמרת שימשה איכותית, אמרת, בעצם, בסרגליק.

חמישים שנה מלאו בימים אלה למפעל בסרגליק, אשר בשנת 1971 פתח סניף חיפאי, בנוסף למרכז התל־אביבי, כדי להקל על הלקוחות מצפון הארץ לקבל את שרותיו.

חמישים שנה פירושן לא רק חגיגות. פירושן נסיון רב וידע מקצועי שנצברו במשך השנים ויושמו לטובת הלקוחות. המפעל העוסק בזגגות רכב והרכבה, מייצר באופן עצמאי שמשות ומסילות לשמשות.

הזכוכית מתוצרת בסרגליק מיוצרת על טהרת הכחול לבן, אך עומדת, מבחינת האיכות, בכבוד בתחרות עם כל תוצרת חוץ, וכמובן – בדרישות התקן הישראלי.

"הייצור המקומי מאפשר הוזלה משמעותית של המוצר יחסית למחיר השוק" – אומר נחמן בסרגליק הבעלים. לגבי הלקוחות הותיקים והמרוצים בסרגליק הינו שם נרדף לזכוכית.

נחמן בסרגליק
בן אביגדור 19 ת"א
טל. 03-338981

לנחמן בסרגליק
מיטב הברכות
מאחל: רם־גלס – זגגות רכב
המשביר 32
אזור התעשייה חולון

לבסרגליק
המון בריאות והצלחה להמשך הדרך
מאחלים: צינקל בע"מ
יצרני ציוד אלומיניום
אזור התעשייה

לנחמן בסרגליק
ברכות נאמנות ליובלכם ולהמשך שיתוף פעולה
מאחלים: ספקי הזכוכית שלכם, ידידכם
פניציה בע"מ
טל. 04-723261

לנחמן – ברכות מלב אל לב
מגולן מאיר זגגות רכב – תריסי גלן אשקלון
אל תשלם יותר – דרוש את הטוב ביותר

לבסרגליק
צרור ברכות לבביות
אחים פרץ א.ר.ד.י. בע"מ
שמשות לכל סוגי הרכב

לנחמן
שפע ברכות והצלחה
מאחל: מוסך דוז־גלס
זגגות לרכב

למשפחת בסרגליק
ליובל ה־50
שפע ברכות
מאחל: זלמי שביט – מוסך שביט

לכל משפחת בסרגליק
ברכות מקרב לב
מאחל: אביבי דוד

לבסרגליק – ברכות
מאחלים: "מוכבי נוע"

לבסרגליק
חגב ת.ג.ל.
תעשיות גומי לישראל בע"מ

לבסרגליק
ברכות להצלחה
מאחלים: זכוכית חן
זגגות כללית לרכב

לבסרגליק
מיטב הברכות
מאחלים: א.ד. מזרגלס

לבסרגליק
שפע ברכות והצלחה
מאחלים: זגגות רכב "משומר"

לנחמן
מלוא החופן ברכות

לבסרגליק
מזל טוב ליובל שנים
מאחלים: גלס – לוד

לבסרגליק
זר ברכות ואחולים

לנחמן
צרור ברכות
זגגות רכב "עזרא"

לבסרגליק
מיטב הברכות והאיחולים
מאחל: המרכיב שלם שמואל

לבסרגליק
שלמה מוריציין

לבסרגליק
שפע ברכות

למשפחת בסרגליק היקרה

לנחמן בסרגליק
במלאת הכבוד והתערכה

קטנה־קטנה גדולה

למרות האחוריים הרחבים – ואולי בגללם – היא חתיכה אמיתית שכבר שורקים אחריה בכביש: דייהטסו שאראד cs האוטומטית. מרחב פנימי נדיב, התנהגות אמינה, עדינות וזריזה. להיט פוטנציאלי בשוק האוטומטיות הקטנות.

ורם מסתכלים. ויש על מה. אחר־כך נכנסים ויושבים. ויש על מה. שוב מסתכלים. אין על מה. אחרי כן נוסעים. יש במה. דייהטסו שאראד CS אוטומטית, מנוע רוחבי 3 צילינדרים, 993 סמ"ק. יומיים של מזג אוויר יפה, הרבה ערפל בבקרים, אין רמז לגשם. לא מבחן דרכים ולא מבחן רכב. נסיעת התרשמות.

עיצוב

חיצוני: יפה. הקופסתיות הרבועה, הזוויתית במקצת של קודמתה הוחלפה בשאראד '88 בקווים עגולים, זורמים, אווירודינמיים, ובחמוקים מתעגלים, נעימים לעין. נמוכה, רחבת אחוריים – אבל סקסית. וזה לא רק עניין של יופי, היא טוענת למקדם גרר מפתיע של 0.32, הישג נאה מאוד למישהי בגודלה. קשת הצבעים שמציע היבואן עשירה ומגוונת. נוח להיכנס אליה, נוח לצאת ממנה, בלי שום פיתולי גוף ותרגילי אקרובטיקה.

מספרים לנו שבדגם הנוכחי הצליחו מהנדסי דייהטסו כמעט להכפיל את קשיחות גוף המכונית, שתוכנן (כמובן) בעזרת מחשב. המרכב חוזק, רעידות הופחתו למינימום והובטחה הגנה טובה יותר למקרה (טפו) של תאונה. שיפורים הוכנסו גם באורך החיים של רכיבים שונים וכל העסק חוסן מפני חלודה ברמה טובה הרבה יותר מבעבר.

פנימי: דלות החומר. נכון, לוח המכוונים (פונקציונלי אך ספרטני, מה שצריך – יש, אבל רק) מתוכנן כך שהוא נראה בבירור מבעד לקשתו העליונה של הגה שמנמן שנעים מאוד לאחוז בו, והמתגים מעוצבים כך שיפלו לחלקה הנכון של היד המחפשת – ברגע הנכון. אבל אחרי שגומרים ליהנות מהופעתה החיצונית, ההיכרות עם החלל הפנימי מדכאה במקצת.

יציקת פלסטיק קשוחה, רובוטית, סטרילית, אפורה־כהה, קודרת. ממש בא לבקש מאיזו סבתא לסרוג לה סוודר צבעוני שיחמם את המראה הקר, התעשייתי כל־כך. רוכשיה בוודאי ידאגו לנושא. אבל –

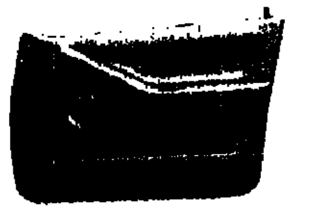

נוחות ישיבה

קודר־קודר, חלל הקטנה הזו מפתיע בנוחותו ובאיכות הנדסת האנוש שלו. המרחב הפנימי נדמה בתחילה כאשלייה. הוא לא. הוא פשוט נדיב במידה יוצאת דופן למכוניות בגודל זה. גבוה, רחב, למעלה (ראשים), למטה (רגליים), בצדדים (מרפקים). יש הרבה מקום. היינו ארבעה מבוגרים, אחד גבוה למדי. איש לא התלונן. להיפך. התפעלות כללית. וודאי שיש מרחב מספיק והותר לשני מבוגרים מלפנים ושלושה ילדים מאחור. מרפקים אינם נפגשים וברכיים אינן נלחצות, ראשים אינם מורכנים וגבות אינם תורקים.

המושבים – קשוחים, תומכים כדיוק במידה הנכונה – טובים. לאחר שאיפסנו את הרגליים במרחק הרצוי מהדוושות והתגברנו על ידית המנוף הפרימיטיווית למדי שמכוונת את זווית גב המושב ("נופלים" רק בפעם הראשונה...), היתה תחושה שאפשר להמשיך לנהוג שעות רבות. שעות לאחר־מכן, התחושה התאמתה.

נוסע לפנים, בעל רגליים ארוכות, לא חש צורך להסיט את מושבו לאחור עד הסוף, מה שהותיר מרחב מחייה נאה ליושבת מאחוריו, גם היא לא בדיוק קיצרת־רגליים. זו שלידה, גברת שגבה נוהג להזכיר לה את קומו באופן קבוע גם אחרי נסיעה קצרה במושב האחורי (רך מריז) של וולוו חדש, דיווחה אחרי טיול בן יום בקטנה המלוכסנת שהפעם – שכחה ממנו (מהגב) לגמרי.

תגורות הבטיחות: ציון גבוה. אינן לוחצות, אפילו נדמות כרפויות מדי עד ה"מכה" שנועלת אותן במקומן ביעילות.

מגע משענות הראש הקשוחות לא הכי נעים, אבל כשיהיה בהן צורך, נראה שיתפקדו כהלכה.

נוחות נסיעה

עוד ציון גבוה. זה שהיא שייטה יפה בכביש ירושלים, כביש חיפה ושאר דרכים פתוחות במיגוון מהירויות רחב – לא הפתיע איש. זה שבשבילים מפותלים ומסולעים ביערות הכרמל ליד בית אורן, עמוסה ארבעה מבוגרים, היא עלתה, טיפסה, ירדה וקיפצה כעז הרים (בעצם לא קיפצה אלא החליקה בנינוחות) – עורר חיוכים של נחת.

בגלגולה הנוכחי זכתה דייהטסו שאראד במערכת מיתלים חדשה ששיפרה מאוד את יציבותה והביאה את נוחות הנסיעה לדרגה שהיתה מחמיאה לכמה מכוניות גדולות ממנה. התחושה על הכביש משדרת אמינות ובטחון – גם במהירות גבוהה, גם בעקיפות, בפניות ובסיבובים. אחיזה טובה של ארבעת הגלגלים נשמרה גם בכביש משובש וגם בירידה לשוליים ובעת החזרה לכביש.

הילוכים

עד לשנה זו הביאו דייהטסו ארצה שאראד בעלות גיר חצי־אוטומטי (שתי מהירויות). מעתה היא מגיעה לכאן עם גיר אוטומטי מלא בעל שלוש מהירויות (תחרה, בשלב זה, בסוזוקי סוויפט האוטומטית, באונו סלקטה, בפורד פיאסטה ctx).

המתעקשים על מכונית אוטומטית ואין להם תקציב לגדולות (בגודל ובמחיר), ימצאו בשאראד תשובה מספקת. אולי לא תשובה לחלום – כי לחלומות מוטוריים אין גבולות – אבל זוהי אוטומטית קטנה נוחה ונעימה להפעלה, עם התנהגות של גברת ותחושה שתעשה על הכביש בדיוק מה שצריך. ההילוכים היותר נמוכים, 2 ו־law, מבצעים תפקידם ביעילות הראויה לציון.

ביצועים

אם נזכור שיש לנו עסק עם קטנה אוטומטית, יותר מטובים. לא בדקנו תאוצה מ־0 למאה קמ"ש. לא צריך להגזים. נתוני היבואן אומרים: 19.8. לפי אותם נתונים, מהירותה המירבית – 135. היא מסוגלת ליותר. רק אחרי 120 אתה מתחיל לחוש שאתה בעצם במכונית קטנה. תגובות מנוע (52 כ"ס ב־5600 סל"ד – ראה טבלת נתוני יצרן) זריזות וחלקות. גם לבלמים (דיסק מלפנים, תוף מאחור) אין שום טענות. רגישים, עדינים, מגיבים יפה ומהר. ההגה קל, זריז, נוח, רגיש, נענה. לא הכי רך, אבל למה שהידיים יתנוונו?

המכונית מתמרנת להפליא ובלא מאמץ שלה או של הנוהג בה בכניסה לחנייה (באמת נכנסת לכל "חור" ועוברת במעברים צרים עד להפתיע בלי שום בעיות) וביציאה ממנה, פונה פניית פרסה בכביש צר "על המקום", בסיבוב קליל אחד של ההגה, תענוג אמיתי בנהיגה צפופה ופקוקה (מוצאי־שבת ובוקר יום א' בכניסה הצפונית לת"א, למשל). ממש נולדה לחיי העיר הגדולה. אפילו זינקה יפה מאוד ברמזורים!

רעש

בדרך־כלל אין. נסיעה שקטה. רעשי רוח לא הורגשו ורעש מנוע – כמעט שלא. (לא בדקנו קליטת רדיו. לא היה).

תא מטען

סביר לגודלה, וניתן לנצל גם את שטח המושב האחורי. בתוספת מחיר ניתן יהיה לקבל גם מושב אחורי מפוצל לשניים.

ראות (visibility):

ממושב הנהג לפנים – מצויינת. החלון הקדמי רחב וזוויות הראייה משביעות רצון. הפגם הרציני היחיד שהפריע לנו – המבט לאחור!

בעיצוב החדש הוקטן שטח החלון האחורי לטובת קימורי הגג האירודינמיים, והקטין בהתאם את שדה הראייה לאחור. גם המראה הפנימית אינה מהמשוכללות. השילוב של שני אלה יצר מעין "נקודה מתה" ("blind spot") המפריעה לנהג שמנסה לעקוב אחר המכוניות העוקפות אותו. הוא יראה את המכונית שעוקפת אותו משתקפת במראה הפנימית, אבל כ"מעבר" בינה לבין מראת הצד (שאיכותה דווקא טובה מאוד) – המכונית העוקפת נעלמת מעיניו לכמה שניות מסוכנות, תלוי בגודלה ובמהירותה.

אם מדובר ב"עקפן" לא זריז, כזה שראינו ושמענו אותו מתקרב, נדבק לצידנו השמאלי ונשאר שם עד שנמאס ממנו ואנחנו יורדים מה־90 החוקיים כדי שהנרפה יצליח סוף־סוף להשלים את העקיפה – מילא. אבל אם מדובר בטיל מהיר שמגיח מבלי שעקבנו אחריו במראה, ובדיוק כשייקלע ל־"blind spot" נחליט אנחנו לסטות שמאלה – ישמור ואל.

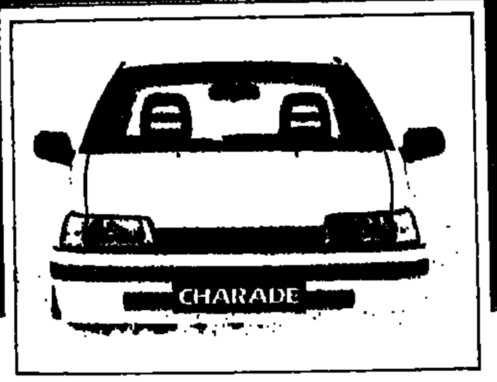

כמה מבטים על יפנית אחת. בצילומים בעמודים אלה: דייהטסו שאראד מכמה זוויות, בתוספת טבלת נתוני היצרן (משמאל).

נסיעת התרשמות

כן, ניסינו לכוונן את שתי המראות, לכל הזוויות האפשריות. ניסינו נהגים בגבהים שונים. בכל המצבים נשארה נקודה עיוורת, גם אם "אורכה" התקצר.

פתרון אפשרי – מראה פנורמית, מיד כשקונים את המכונית.

צריכת דלק

תיאבון מרוסן בהחלט (אוקטן 96, מיכל של 37 ליטרים). יומיים של נהיגה מגוונת בכבישים מגוונים עוד יותר הצביעו על צריכה של בין 12 ו־14 ק"מ לליטר, תלוי גם במספר הנוסעים (שניים או ארבעה).

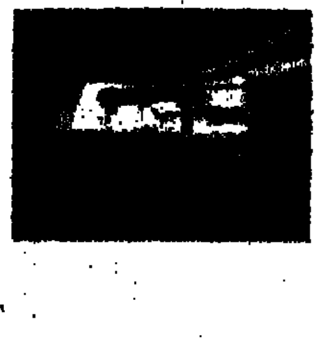

סיכום

לא לשכוח שמדובר בנסיעת התרשמות. איך היא תתנהג בעוד שנה ושנתיים אצלכם בידיים, איך טיפול החברה בתקופת האחריות (שנה או 20 חודש), ואיך השרות בכלל (מהיבואן קיבלנו רשימת מוסכים מורשים של דייהטסו, 27 במספר, מקרית־שמונה ועד אילת) – אין לדעת. אנחנו, על כל פנים, הרגשנו שבתנאים מסויימים היינו יכולים – לראשונה בחיינו – להתאהב ביפנית. היא יפה, מרווחת, מעניקה תחושת בטחון – ואפילו אוטומטית. (בעניין המיזוג: מי שמכיר את המזגנים של דייהטסו, לא אנחנו, כי לא היה – אומר שהם מצויינים).

לקנות או לא לקנות, תלוי, כמובן, בחשבון הבנק, חישובי הצורך הספציפי וצורת השימוש המתוכננת (מכונית משפחתית יחידה, נסיעות עיקריות בעיר או מחוצה לה, שנייה למשפחה וכו'). נכון לרגע הכתיבה, דייהטסו שאראד cs אוטומטית צריכה לעלות 26,753 ש"ח (כולל מע"מ). תוספות: מזגן מקורי – 1,750; מזגן תדיקאר ישראלי – 1,450; צבע מטאלי – עוד 400. לקטנה היפני היא בכח יותר זולה. אנחנו חיים בארץ המיסים הבלתי־שגבלים.

[illegible]

נכון, זה כבר ממש קטנוני בשמדובר במכונית שבסך הכל שיבחנו אותה עד תומה. אבל למה לצופר שלה יש כזה מין קול רק, מצייץ? מגיע לה בריטון ערב יותר.

דניאלה בוקשטיין ■

פאריס הסבירה לי פנים

שמוליק רוזן בביקור חוזר בפאריס, אחרי 23 שנה. מה נשתנה, מה נשאר. ומה הפתיע? האדיבות, שאינה נחשבת במעלה שבה מצטיינים הצרפתים בכלל והפאריסאים בפרט.

את, פאריס, חֲבַקְת אותי בזרועותיך – כך שר אנריקו מאסיאס. כותב יוסף לפיד ב"מדריך לפיד לאירופה": "יש הטוענים כי ראו את הצרפתי האחרון שהסביר פניו לתיירים, כשהוא נעלם בין הסמטאות הצרות של הרובע הלטיני בפאריס – וזה היה לפני שלושים שנה". וכותב יעקב רוזמרין ב"מדריך למטייל באירופה": "הצרפתים אינם ידועים כאוהבי זרים".

ובכן, מסייה לפיד ומר רוזמרין – באוקטובר '87 התגוררנו, זוג תיירים, במלון שבאחת הסמטאות הצרות של הרובע הלטיני. ובמקום שנאת הזרים המפורסמת, נתקלנו באדיבות שעלתה על גדותיה. היינו חמושים במוסכמה הישראלית האומרת: פאריס יפה – הצרפתים מכוערים (מבחינת אופיים ויחסם לתיירים). פאריס היתה יפה כתמיד. אך גם הפריסאים שפגשנו והכרנו היו אנשים יפים, אחד אחד.

אמנם רעייתי ילידת פאריס וגם אני מדבר צרפתית נסבלת ויִמָּצֵא מי שיאמר "חכמה גדולה! זה הסוד שלכם". מצד שני, גם כשדיברנו בינינו עברית ונראינו אובדי־דרך, באו הפאריסאים לעזרתנו, גם בלי שנתבקשו. גם היחס אלינו כישראלים היה אוהד יותר מתמול־שלשום. למדו להכיר את הטירור על בשרם והחלו להעריך־מחדש מדינה החיה עם הטירור.

פאריס '87. הייתי כאן ב–'64, בהשתלמות רדיו־טלוויזיונית בת חצי־שנה. גם הפעם ביקרתי ב"רדיו פראנס". נוכחתי בשידור חי של החידון היומי "השלושה עשר זוכה". המנחה פיליפ רֶגְלֶה הודיע למאזיניו כי "נמצא אתנו לאורח מישראל – סמואל רוזן, 40 שנה ברדיו, 35 שנה בחידונים". בטלוויזיה צפיתי בין היתר ב"אַפּוסטרוף" – "סוף ציטוט" שלהם תכנית בת שעתיים ויותר.

פאריס '64–'87. מה נשתנה? לא הרבה. ובכל־זאת. פנינת חמד נעלמה: "זָ'ו דה פום", המוזיאון שבככר קונקורד. אוצרות האימפרסיוניזם שבו (ואן גוך, מאנה, רנואר, סיון) הועברו ל"מיוזֶה ד'אורסיי", תחנת רכבת נטושה שהפכה למוזיאון המרתק, המתוחכם, הממוחשב והמודרני ביותר בפאריס היום.

נעלם גם "שוק הכרמל" של פאריס – "לֶה האל", שם נהגתי לאכול מרק בצל ב"פִּיֶה דֶה קושון". במקומו שוכן "פורום דה האל", מין "לב דיזנגוף" מוגדל פי כמה וכמה. וכסמוך צץ מרכז פומפידו המפלצתי, השורץ פעילויות מגוונות להפליא וכביכר שבחזיתו – תיאטרון רחוב "נון סטופ".

נעלמו מן הנוף גם ה"פִּיסוּאָרִים" הנודעים, משתנותיה של פאריס ומסימני ההיכר שלה, מבצרים קטנים ומזוהמים של שוביניזם גברי (נשים לא יכלו לעשות בהן (בית) שימוש). עתה משובצת פאריס מִשְׁתָּנוֹת אולטרא־מודרניות ומפוארות, לשני המינים. אתה משלשל שני פרנקים ודלת אוטומטית נפתחת. אתה נכנס ואת פניך מקדמת מוסיקה חרישית ומים זורמים לנטילת ידיים. בצאתך מנקה בית השימוש את עצמו ניקוי כימי.

גם הקלושאר הקלאסי – זקן, מזוקן, ממורט וישן לחוף הסיינה – כמעט ונעלם. צצו קלושארים חדשים. ניגש אליך בחור צעיר, חסון, לבוש היטב ומבקש ממך פראנק אחד. נאמר לנו שאלה הם, בדרך כלל, נערים שברחו ממשפחה מבוססת אך הרוסה, והתמכרו לסמים. כפראנק ועוד פראנק יגיעו לסכום הנדרש תמורת מנת ההרואין.

ולאן, לאן, נעלמה אופנת פאריס המהוללת? מה קרה ל"שיק פאריזיאן"? הנוער זרוק, המבוגרים לבושים קונפקציה ופאריסאית אלגנטית בנוסח הישן צריך לחפש בנרות, ורק בשאנז אליזה. היפות והאלגנטיות ביותר הן, למרבה הפלא, השחורות. פאריס מלאה אותן,

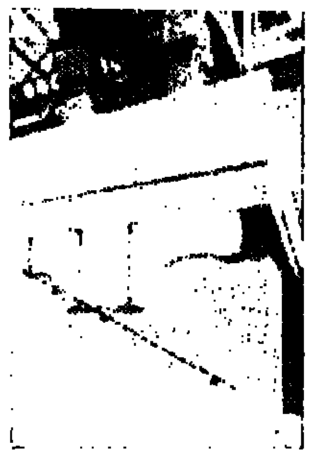

פאריס, "עיר האורות". הייתי קורא לה "עיר הספרים". בסימטה הצרה והקצרה בה התגוררו – סֶנְט אנדרה דֶז אַרְט – הצטופפו המש חנויות ספרים. בבולוואר סאן מישל מצויות החנויות הגדולות "ז'ילבֶר זְ'ן", ספרים ומכשירי כתיבה, הנפתחות בתשע. בתשע ושלושים כבר מצטופף קהל גדול, ממתין לפתיחת החנות. כמו אצלנו בפתחי הבנקים, בשמונה ורבע בבוקר.

ולבסוף, על "אדיבות בפאריס 87". על קצה המזלג, הנה אחדות מה"התקלויות" עם "שונאי הזרים" המהוללים: באוטובוס, בדרך מן האופרה למלון. מדברים בינינו עברית. מזכירים "סאן מישל". פאריסאית היושבת מולנו שואלת: "רוצים לסאן מישל". ומסבירה את הדרך בפרוטרוט. מנדבת גם את סיפור הכלבו הענק "סאמאריטֶן" שחלפנו לידו: "זה התחיל תחת מיטה, מייסד הכלבו החל דרכו כרוכל־רחוב". מאותו רגע, שבע נשים באוטובוס מעדכנות אותנו שוב ושוב, כמה תחנות נותרו עד מחוז חפצנו.

עוד דוגמה: פוסעים בשאנז אליזה, נכנסים שוני וסופי נוראיה. מחפשים אוטובוס לסאן מישל. שואלים שתי זקנות. אינן יודעות במדוייק, אך שולפות מפה מנרתיקן. הרוח עזה, הן מציעות לנו לסור הצידה ושם, בחסות הקיר המגן מהרוח, הוקרות במפה ולבסוף מוצאות את האוטובוס המבוקש. והפתעה: בבריח, מול המפה. אנו מחפשים כיוון, דירקסיון. נהג דובר עברית שואל "לאן אתם צריכים?" ומודיע כי אנו בכיוון ההפוך. מסביר איך לעבור לעבר השני והולך. כעבור דקות אחדות, חוזר. אולי לא קלטנו את הרסבר. מעביר אותנו אל המסילה המתאימה.

תחנת רכבת נטושה בלב פאריס הפכה למוזיאון ד'אורסיי המהדרים מדרשנותו. קטעים ממנו, גם בשלוש התמונות הקטנות.

וכמה וכמה מהן מצטיינות ברגליים אין סופיות הנצצות מן ה"מיני".

פאריס אוהבת מוצארט. כמעט בכל כנסיה נערכים קונצרטים שום בעיקר מוצארט. שניים כאלה חווינו בכנסיית "סיינט שאפל" הכמו מזרחית. מוצארט במיטבו, על רקע הוויטראז'ים, פלוס אקוסטיקה כנסתייתית אלוהית.

מה שלא השתנה בפאריס '87 היא הצגת "הזמרת הקרחת" ו"השיעור" של יונסקו המועלית ב"תיאטר דה לה הושט", ליד כיכר סאן מישל, מזה שלושים שנה, ערב ערב (כמעט שיא עולמי). ביקרתי בתיאטרון הזעיר (כמאה מושבים) ב–64 ושוב – השנה. כאן, האולם היה מלא עד אפס־מקום. ההצגה שומרת על רעננות מוחלטת, משחק מתואם להפליא, מידות האולם מאפשרות לשחקנים להקרין לקהל כל ניד עפעף. השחקנית בתפקיד המשרתת היא היחידה שנותרה מן הצוות המקורי, ממלאת את תפקידה זה

התוכניה של "הזמרת בעלת הקרחת" ו"השיעור" של יונסקו לא נשתנתה זה 30 שנה. השחקנים התחלפו, חוץ מ"המשרתת". האוונגרד הנועז הפך לקלאסיקה.

הפתעות מזומנות בכל רובע

המבקר הפאריס לראשונה מבקר ב"אתרי החובה". הלובר, נוטר דאם, מגדל אייפל, ורסאי, פיגאל. אבל יופיה האמיתי של פאריס הוא רווקא בהפתעות, הצפונות בכל בולוואר, בכל סמטא, בכל כיכר. הפתעות מרגשות. ביקרנו ב"ז'ארדן ד'אקלימאטאסיון", ביער בולון, ברובע "נאי כיר סיין", בהיו ילדותה של אשתי. תוך כדי ביקור נוסטאלגי ונרגש, "נפלנו" לגמרי בביקור על מוזיאון פרטי שלא ידענו על קיומו, מוזיאון לאומנויות ומסורות עממיות. בניין אילטרא־מודרני. גדוש בהיסטוריה חיה. תולדות הלבוש באמצעות עשרות בובות־ענק, הספרות, המדע ועוד, הכל בביצוגים מסגוניים, על רקע נופים משוחזרים. משהו כסיגנון "בית התפוצות" שלנו, אבל בהרבה יותר גדול. לנגלי המיצגים יושבים תלמידים ומכינים שיעורי בית על נושאי המוזיאון. מומלץ לבלות שם הציים. ביניים מיתגית מהיו מאבלון.

Caveau des Oubliettes

"קאבו דאובלייט", "מרתף הנשכחים", ביעדו זבר כהה, ביהוג כדרוליין להפוברה, מול נוטר דאם, ברובע הלאטיני. בימי המהפכה היה כאן כלא. בתוך המיפע, בשתיים בלילה, בראש ייך גליוטינה אמיתית ואת תאי הנידונים שבמרתף התחתון. בעלית הבינה על גריהה לקח ניצית היו האסירים טובעים. ב–64' היה האולם הקטן כלא צרפתים, שכיו עם היקרים. היום – רק תיירים. אמריקנים, גרמנים, יפנים, קוריאנים. באמצע המופע מתקבר בין הקהל בפרוץ בו הפרפיטאר של ארבעת הזמרים המופיעים ב"קאבו" וסימפטיים, מיוחים, לא צעירים־מאד. הקהל נתבקש לנחור שירים "כבקשתי". רעייתי ביקשה שירים עתיקים, מוכרים לה מילדותה הפאריסאית. יתר התיירים הכירו לכל היותר את "עלי שלכת". הזמרים פנו שוב ושוב אל "הידידים שלנו מישראל", חברת אחת מישרה כהופיעה פעם עם חוה אלברשטיין. הכניסה ל"קאבו", לתוכנית המסכת מבלי בלילה עד שתיים אחרי חצות, היה להפליא. 85 פראנק, כ–20 ש"ח, כולל משקה ראשון. הייתי מגדיר את המקום כ"קפה" הטוב ביותר והזולה ביותר בפאריס, בתחום הזמר העממי. בתעוצות המהיו "סאן מישל", או "אודיאון". שלוש דקות הליכה לאורך הסיינה, לעבר "רו דה לה פְּטִיט בושרי" ולרחוב מדוליין להפוברה.

יומנו האחרון בפאריס. עומדים להיפרד מ"איזוני הבל", מקן שלושה שבועות של הרגשת בית. רק שני מכבים, אבל טלוויזיה צבעונית, נקיון מופתי, צוות מקסים. יוצאים לטיילים בגן לוקסמבורג, ילדים משיטים סירות בבריכה הגדולה, העצים בשלכת הנהדרת של הסתיו הפאריסאי. בשש והמישה עלינו לתפוס את הרכבת המהירה לשווייץ ואנו שבים למלון ברבע לחמש, זמן כספיק כדי להגיע ל"גאר דה ליון", שבע דקות נסיעה מן המלון. ואקי, פקידת הקבלה האירית, מודיעה עבורנו מונית. חולפות 20 דקות ומונית אין. ואקי מצלצלת לעוד חמש תחנות מוניות, אבל בתנאי שבת ופאריס "מפוצצת". כאן מתערבת בסיפור נערה אלמונית לגמרי – ידידתה של ואקי. הולכת עבי לתפוש מונית. כפריסאית מסולחת, היא מצליחה. עשרה לשש. אין אפשרות להגיע למלון השוכן בסימטה צרה והומה. חונים בפינה, 50 מטר מן המלון. האלמונית רצה בלי אומר למלון וחוזרת למונית, עם שתי המזוודות הגדולות שלנו. הגענו לרכבת שתי דקות לפני יציאתה.

שמואל רוזן ■

איש "קָבָּד ראשי" מ"קול ישראל"

עם תרמיל – ובלעדיו

חוצים נהר שמימיו מגיעים עד המתניים, אך הזרם חזק ביותר.

מטיילים אוהבים את הפיליפינים. שימרו את הכתבה הזאת. כשתשמעו שכבר לא יורים שם, יש בהחלט מה לראות. גם שבטים פרימיטיביים.

בפיליפינים, כשלא יורים, יש פסטיוואלים רבים. אחד מהם הוא "פסטיוואל החתונה", הנערך רק אחת לחמש שנים. הייתי שם השנה ואתאר אותו בפניכם. אך את המקום, Batwgan, מומלץ לפקוד גם כשאין בו פסטיוול. זה אחד מכפרי שבט האיגורות, הנימנה עם הקדומים בשבטי הפיליפינים. מינהגים ומסורות שלהם נשמרות זה מאות בשנים, כמו שהיו.

אל Batwgan מגיעים מ Bontoc, השוכנת בצפון הפיליפינים (ראה מפה). הנסיעה מבונטוק לבטווגן נמשכת כשעה, אבל זו שעה גדושה הרפתקאות. תחילה נוסעים בג'יפני, האוטובוס המקומי. כאשר מסתיימת הדרך, על אחד ההרים, ממשיכים רגלי. יורדים לכיוון נהר Chico, שמימיו זורמים בעוצמה רבה. לא חשים בה, עד שלא נכנסים לתוך הנהר. חוצים אותו בסיוע המקומיים המיומנים בכך. ביניהם, גברים ונשים, אפילו בני 90 ומעלה, שחוצים את הנהר בקלות. אך לא מומלץ לזרים שאינם מיומנים ואינם מודעים לסכנות שאורבות בזרימת הנהר, אפילו שהמים מגיעים רק עד גובה המתניים. המקומיים סייעו לנו, הישראלים, לעבור בנהר, כאשר חלקם נושאים את מכנסינו ואת נעלינו. האחרים תמכו בנו, שלא ניסחף. כושר ההליכה וחצית הנהר של בני השבטים ראויים להערצה.

הטכס נערך ל־20 זוגות, שנישאו הלכה למעשה במשך חמש השנים שחלפו. לאחר ששחטו את הבופאלו, תלו את ראשיהם עם הפנים מופנות לכיוון הבית, כך שיושביו יבחינו בהם. לפני כל בית בכפר הוכן בעוד מועד מיבנה מעץ, בנוי ארבעה עמודי במבוק. על אחת הקורות ניתלו ראשי הבהמות ועל גג המיבנה הניחו את החזירים השחוטים.

הסירחון היה נורא והמראות מבחילים. אבל מה לעשות, זה המזרח הרחוק, על יופיו ומוזרויותיו. כך תלויים ראשי הבופאלו כל ימי המישתה ובסוף החגיגה מרסקים את הראשים עד דק. בטקס שאני ראיתי נשחטו 148 בופאלו, שכל אחד מהם עולה כ־5,000 פזוס (כ־267 דולר).

שבטי הפיליפינים

שבטי אִיפוּגָאוֹ, קָלִינְגָה והאיגורות מקיימים בקנאות את מסורתם. אך לא את כולה. עד לפני כ־80 שנה הם היו עדיין אוכלי־אדם. היום ניגמלו מזה, אך ממשיכים באכילת הבופאלו. לטקסי "פסטיוול החתונה" הם מגיעים עם משפחותיהם הענפות, לפעמים חמישה דורות יחדיו, חמושים בחניתות וכידונים ובתלבושת מסורתית שהיא לבוש מינימלי: לגברים כיסוי לערווה המסתיים מאחור כזנב ולנשים חצאית רקומה בשלל צבעים.

לאחר חציית הנהר ממשיכים ללכת עד הכניסה לכפר. הכפריים מתאספים שם במעגל, לתפילה. במרכזו ניצב זקן הכפר, הנושא תפילה ומברך את בני השבטים האורחים. בסיום התפילה עוברים על גשר חבלים תלוי, בואכה לכפר.

האורחים מתחלקים בין המשפחות המארחות, ומתכבדים בארוחה המורכבת מאורז, בשר בופאלו הנקרא קַרָבָאוֹ ויין מקני סוכר. כך מתחיל טכס החתונה, הנמשך חמישה ימים תמימים. מתחיל באכילה וכך גם הוא נגמר, באכילה ובריקודים. כל משפחה חייבת לשחוט בופאלו, חזירים, פרות ותרנגולים – בהתאם למעמד וליכולת הכלכלית. המשפחות העניות שחטו "רק" בופאלו אחד וחזיר אחד; העשירות ביותר שחטו שבעה בופאלו, חמישה חזירים ועוד.

תוך כדי האכילה יוצאים במחולות מחוזים ורוקדים במשך כל הלילה. הגברים מסתדרים במעגל, הנשים מצטרפות באינטנסיביות מסביב. בידי הגברים תופים והם הולמים עליהם במקלות עשויים ...לסתות אדם. אלה בדרך כלל לסתות של חיילים יפניים שהם ערפו את ראשיהם בתקופת מלחמת העולם השניה. אז לחמו המקומיים מלחמת חורמה נגד הפולש היפני. לפעמים רואים בני שבט מבוגרים, אשר על החזה שלהם כתובת קעקע גדולה, בצורה מסויימת, המעידה כי נושאה ערף ראשו של יפני. הם גאים על כך מאוד, אדם כזה מכובד מאוד בשבט.

בטקס החתונה משקיעים בני השבטים כספים רבים אפילו אם לצורך זה צריכים לחסוך בכל דבר אחר, לדוגמה שליחת ילדיהם לבית ספר. בדרך כלל חיים הכפריים בצינעה ואינם מוכנים להתמסד. מסיבה זאת גם אינם מסכימים להכניס חשמל לכפר.

לתשומת לבם של אלה המתכוננים להגיע לשם: בני הכפר חביבים במיוחד כלפי לזרים, אך צריך לזכור כי בפסטיוול זה, כמו בכל ארוע אחר, משתתפים חברי ארגונים צבאיים שונים, המייצגים דעות פוליטיות שונות. בכל מקרה, מוטב להימנע מלדבר מטוב ועד רע על המשטר, או בנושאים פוליטיים.

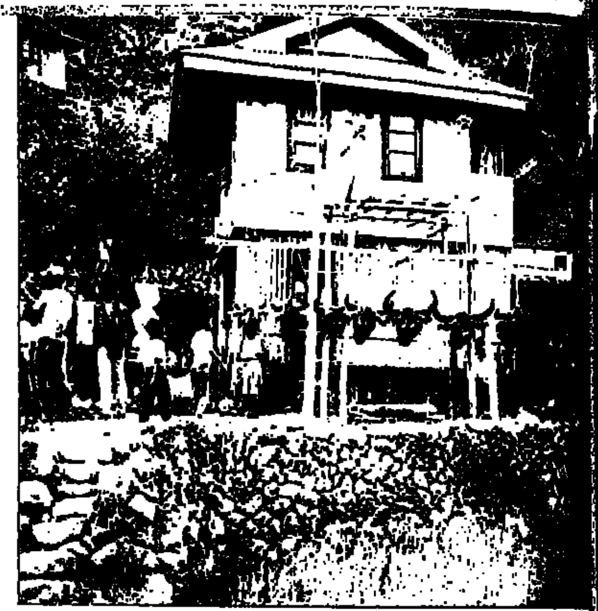

...סטיוול החתונה שוחטים בופאלו ובראשיהם מקשטים את הבתים.

לבשת מסורתית. על חזה הגבר כתובת קעקע המעידה שערף ראשו של חייל יפני במלה"ע ה־2.

מה לראות בדרך לשבטים

המסלול מאפשר מפגש בלתי־אמצעי עם שבטי "איפוגאו", "איגורות" ו"קָלִינְגָה", שהתרבות המערבית אמנם נוגסת בתרבותם, אך עדיין אפשר ללמוד הרבה על אורח חייהם המסורתיים ומינהגיהם שנשמרו כמו שהיו לפני מאות בשנים.

Baguio היא נקודת ההתחלה לסיור באיזורי השבטים. מגיעים ממאנילה הבירה, באוטובוס, הנסיעה אורכת כ־6 שעות. באוטובוס ממוזג 3.70 דולר בערך וללא מיזוג – 1.86 דולר. הדרך לבאגיו מתפתלת בין יערות, נחלים ועמקים ועוברת ליד כפרים שתושביהם מתגוררים בבקתות בנויות על קלונסאות, ביניהן מתרוצצים תרנגולים וחזירים.

באגיו, כ־1,500 מטר מעל פני הים, היא עיר קיט לעשירי מאנילה, הנמלטים מחום הלחות שלה. כאן היו גם מיפקדות צבאות היפאניים והאמריקניים במלחמת העולם השניה.

מחוללים ומכים בתופים. המצילות – לסתות אדם, של האויב היפני.

גבר המוליך לתוך הכפר שבו נערך פסטיבול החתונה.

המקומות שכדאי לבקר בבאגיו:

בית תרושת לעבודות־עץ ברחוב Leonard. מוצגים שם גם פסלים של בני שבט האיגורות; השוק המקומי הנמצא מול בית פלזה; Fire Place הוא מקום מיפגש של צעירים מקומיים ומטיילים, בו גם נערכות הופעות פולקלור. ביקור אצל "רופאי האמונה", הם רופאי־אליל שתצטרכו לקבוע בעצמכם אם מלאכתם אחיזת עיניים או לא.

לינה: אפשר ללון בדולר או שניים ב"שרוולדס לודג", רחוב Lakandula 60.

אוכל: ברחוב הראשי, Session, "מסעדת 456", המתחלקת לשני אגפים: באגף הפונה לכביש – יותר זול, הוא מיועד למקומיים. האגף האחורי יקר יותר, לתיירים.

מבאגיו ממשיכים ל Bontoc, במרחק כ־150 ק"מ, מקוטרים כ־7–8 שעות.

המקומות המומלצים לביקור בבונטוק וסביבתה:

מוזיאון הנזירה באסיל, בו אוסף אמנות מקומית; הגשר על הנהר Chico, 9 ק"מ מהעיר, ליד מקום בשם שוסק, אשר חצייתו נעשית בעזרת חבלים מול תחתם את המים, המוצבים כתצ'ית הגשר ללא עזרת הידיים ועם משא על הגב; מאלסון, 8 ק"מ מבונטוק, טיול ליום אחד, מומלץ לקחת מורה דרך ולהצטייד במים ואוכל; בסביבות העיר, מראות אורז טרסיות ומעיינות חמים.

שני מסלולים מיוחדים היוצאים מבונטוק מומלצים ביותר:

האחד – ל Banaue, 8 שעות נסיעה בנוף מרהיב. כדאי לתפוס מקום ליד החלון באוטובוס הצמוד, לשם כך יש להשכים קום ולהגיע לתחנת האוטובוס מוקדם ככל האפשר. בדרך רואים את אחד מפלאי העולם, מראות האורז המסודרים בטרסות, שישה זה אלפי שנים. אפשר להמשיך ל Batad, 11 ק"מ, שעתיים רגלי, לתצפית נהדרת על הטרסות. מומלץ לשכור נושאי הסבל.

המסלול השני הוא ל Sagada, 18 ק"מ מבונטוק. שעה באוטובוס או, יותר מומלץ, בטיול רגלי בנוף המרהיב. בסגאדה קח מדריך מקומי למערות הקבורה. יש להצטייד בפנסים. הסיור רגלי, נמשך בהתאם לרצונכם, יום או יומיים.

לינה: מומלצת אכסניה בזולית, ליד תחנת האוטובוס, בקומה יותר מדולר. יש בה גם מסעדה לצמחונים, בה מגישים על שולחנות מקושטים בפרחים, ומשקה המומלץ – קפה כנגה.

לצעירים ולצעירים ברוחם: תמצאו כאן עצות ומידע עדכני על טיולים למקומות לאקזוטיים, בעלי כמיהה מיוחדת. המדור מיועד בעיקר למטיילים עם תרמיל על הגב, אבל אפשר גם עם מזוודה. נתאר מסלולים מיוחדים, נביא כתובות של מקומות לינה זולים. נציין מה כדאי ומה אסור לעשות במקומות אלה. ניתן גם לכם הזדמנות להתבטא ואנא, בקצרה, בהרחבת מידע מנסיון אישי ובסיפור חוויות. נשיב על שאלות ונקל על יצירת קשר בין מטיילים.

המעוניינים בכל אלה, יפנו לעורך המדור: אילן זומר, מערכת "גבר לעניין", ת.ד. 20010, תל־אביב 61200

כתב וצילם: אילן זומר

סרטי רועי מציגים:

יהודה ברקן הוא אבא גנוב

■ אלונה קמחי ■ קרן מור ■ בן ציון
■ ינקול גולדווסר ■ אילן רוזנברג ■ חיים מרין, פיני עדן
■ ענת לוברסקי ■ אודי סופר ■ יהודה ברקן

תערוכה

בתצלומים: עו"ד מיכאל גנס ודמויות מנוף בתי המשפט שהנציח על הבד, בסכין־ציירים.

על הסכין

בעקבות מלחמת יום כיפור, החליף מיכאל גנס את המכחול בסכיני־ציירים. גם הנושאים בציוריו התחלפו. בימים אלה הוא מציג תערוכה של ציורים מתחום המוכר לו היטב: אולם בית־המשפט. גנס הוא משפטן, במקצועו.

דיון בבית־המשפט בתל אביב. התפאורה הרגילה: שופטים, נאשם, סניגור, תובע, קהל. הדיון מתמשך ומתמשך. הפרקליטים מתווכחים, הנאשם מבוהל, המשפחה עוקבת בעירנות מתוחה. אחד הצופים מתנמנם בפינה. שיגרה.

רווקא שיגרה זו מונצחת בציוריו של מיכאל גנס, פרקליט שהוא גם צייר. "כשאתה שקוע בעסק הזה תקופה ארוכה, אתה לומד למצוא מצבים קומיים אפילו בשיגרה האפורה של בית המשפט", הוא אומר. תערוכת ציורי בית־המשפט שלו מוצגת כעת ב"גלריית שי רנון" בתל אביב.

הוא מגדיר את עצמו כאחד שנולד עם כפית כסף בפה. "הורי, ממוצא ייקי, היו אנשים עמידים מאד, בין השאר היו בבעלותם מפעלים כ'או.ב.ג.' ו'קשת'". ילדות של שפע, נקניקים וגבינות בתקופת הצנע. כנער החל לגלות כישרון בציור, כישרון אותו פיתח על חשבון שאר הלימודים: "המורים התייאשו ממני, טענו שאני ילד חולמני ובלתי־מציאותי".

הנער גדל, מחליט ללמוד משפטים לאחר שירותו הצבאי, עובר כמה משברים משפחתיים: "שניים מדודי הוציאו את מניותיהם מהמפעלים המשפחתיים, הצד שלי במשפחה מצא את עצמו חסר־פרוטה. לתל אביב הגעתי עם צ'ק של 200 לירות, זה היה כל רכושי באותם ימים". על רקע זה, הציור נרחק לפי־שעה הצידה – השאפתנות הטבעית הוקדשה ללימודים. בתקופת לימודיו הוא הספיק להינשא ולהביא לעולם שלושה ילדים. בכלל, כל מה שנוגע לנישואין עובר אצלו במשפחה בצורה לא־שיגרתית. "אבי נשוי חמש פעמים, אימי נשואה פעמיים. התארחתי כארבע חתונות של ההורים. לך תסביר אחר־כך לילדים מדוע יש להם ארבעה סבים רק מהכיוון שלי..." ב־1972 הוא פותח משרד עצמאי.

לאחר מלחמת יום־כיפור, חזר גנס לצייר. "בהתחלה ציירתי טנקים שרופים ומראות משדה הקרב, אך לאחר תקופה מסויימת נגמלתי מהמלחמה כנושא לציור. המלחמה, אגב, השפיעה גם על טכניקת הציור שלי: החלטתי שלא להשתמש במיכחול, כיוון שזה חפץ עדין מדי. אני מעדיף את השימוש בסכיני־ציירים, למריחת הצבע". היום, כשהוא מה שנקרא "מסודר כלכלית", יש לו אפשרות להקדיש יותר זמן לציוריו.

חלק ניכר מציוריו הם, כאמור, ציורים מבית המשפט. "ככל שנכנסתי עמוק יותר לתחום הציור, התחלתי להבחין יותר במצבים משעשעים באולם בו מתקיים המשפט: שופט שנרדם; אולם תביעות־קטנות בו פנסיונרית חביבה מנסה להסביר לשופט, שגם הוא פנסיונר, את טיעוניה; שופט שמספר לחברו בדיחה בזמן שהסנגור נואם בפאתוס רב את נאום הסיכום שלו; נאשם הנרדם בזמן שמקריאים את גזר־הדין במשפט שלו־עצמו, בגלל אורך נאומו של השופט".

אין לגנס שום כוונה לנטוש את בית־המשפט למען הסטודיו. כל מה שהוא מקווה להשיג בתערוכה, זוהי הכרה, קצת פרסום, קצת נחת. לפתיחת התערוכה הוא הזמין, כמובן, את כל שופטי בתי המשפט בתל אביב ובהרצליה, והרבה מעמיתיו המשפטנים. מעניין מה תהיה תגובתם, כשיזהו את עצמם תלויים על הקיר...

אדר אבישר ■

תשבץ לעניין

הפתרונות צריכים להגיע עד יום רביעי 16 בדצמבר, עם ציון מספר התשבץ על המעטפה, אל:
"תשבץ גבר לעניין" "מעריב", ת.ד. 20010, תל־אביב 61200.
הפתרונות יתפרסמו בעוד שבועיים. בין הפותרים נכונה יוגרלו:
5 תקליטים מתנת "הד־ארצי" ו־2 ספרים מתנת "ספרית מעריב".

תשבץ מספר 56

אהרן כהן

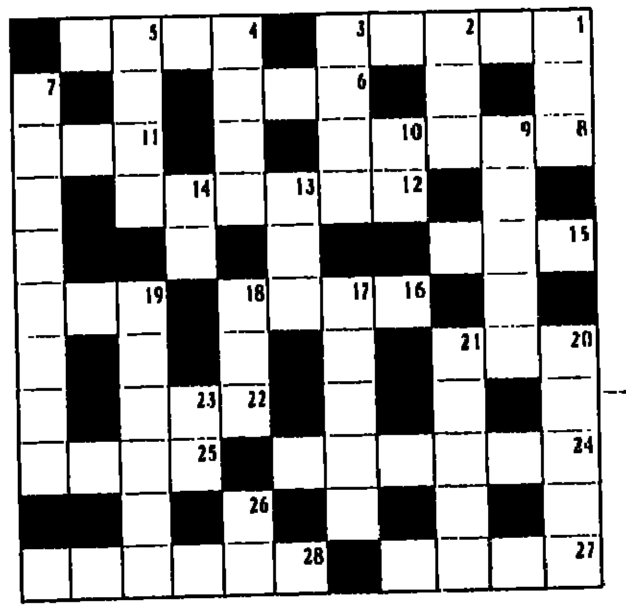

מאוזן:
1) מגלה דבר חרש; 4) קללה; 6) מלח; 8) איבר הנמצא על ראש התרנגול; 11) נחש ארסי גדול; 12) עיר בספרד; 15) בנה של האילה; 16) איזור מישורי; 19) מין מס; 20) אביון; 22) נעימה של שיר; 24) מדינה באירופה; 25) מכשיר בעורתו תחכים עצים; 27) נמצא באותו מעמד; 28) ארד.

מאונך:
1) פרגוד; 2) עליו מת ישו; 3) אחת המגילות שבתנ"ך; 4) פרי עץ טרופי; 5) קרקע החדר; 7) שר אוצר ישראלי שהלך לעולמו; 9) מושב בשרון בקירבת הרצליה; 10) אדמת הנגב; 13) "ספינת המדבר"; 14) מפתן; 17) צמח שבדרך כלל צורתו היא של רגל וכובע מעליה; 18) פילוסוף גרמני ידוע; 19) רוח הנושבת מן הים אל יבשה בעונת הקיץ והפוך – בחורף; 20) כלי כתיבה; 21) נהר גדול הנשפך לירדן; 23) אחד מבני נח; 26) מידת שטח המשווה למאה מטרים מרובעים.

פתרון תשבץ מס׳ 54

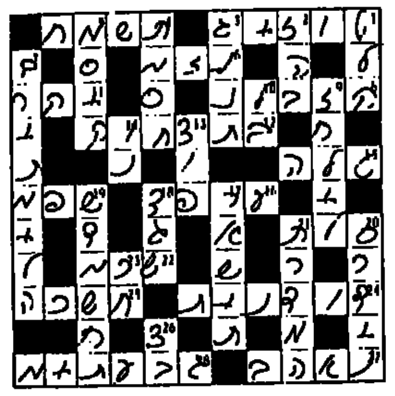

זכו בפרסים: טליה סיון, ת"א; אלדד ככר, קיבוץ כנרת; מזל סבת, ב"ש; צבי לוי, נאות מרדכי; מכלוף אבר־עוז, אור יהודה; מקין ענת ואבי, הוד השרון; אסף בוכניק, ר"ג.

כאן, ממש כאן, 4 ימים ו־4 לילות

ב־125 ש"ח *

תוכלו להעביר 4 ימים ו־4 לילות של חופשה מהנה שעליה חלמתם

במלון
הולידיי טבריה

עם מועדון־לילה מפואר ושלל תכניות מגוונות, בריכת שחיה, מועדון בריאות, סאונה, ג'אקוזי, מתקנים רבים, מטבח עשיר ומגוון בטעמים פיקנטיים.

טלפון : 067־21901-2-3

★ המחיר כולל דמי שירות. לא כולל מע"מ
★ כולל חגים

פנויים פנויות שימו לב!
הבדידות גוברת – ככל שחולפות השנים
צלצלו עוד היום: 052־450927

חדש לנהג!!!
"חגורית"

החגורית רשומה לפטנט 84439 ובאה לסייע ולקרב לך הנהג, על חובת חגירת חגורת הבטיחות ברכבך.
ה"חגורית" משמיעה זמזום כאשר הופעלת את מתג המתנע ועדיין לא חגרת את חגורת הבטיחות.
הזמזום יימשך עד לחגירת החגורה.
ה"חגורית" מצוידת במתג ראשי המאפשר ביטול מוחלט לפי הצורך.
ה"חגורית" ניתנת להרכבה עצמית, בכל רכב בו קיים מגנון לנעילת החגורה לצד מושב הנהג והמחיר 39 ש"ח בלבד.
★ להשיג בחנויות לאביזרי רכב וחשמלאי רכב – הזהרו מחיקויים!
בלעדי קשור לחגורה
המפיצה: ד.ג. מערכות, טל. 03־292154, 03־800568
גלאור, טל. 337340, 336898, 336237

ספרית מעריב

לפני היות הליצן
מאת: סם ש. רקובר
בקש בחנויות ובספרית מעריב
תל־אביב, דרך פ"ת 72 א' חיפה, בן־יהודה 29
באר־שבע, קק"ל 90

ר ש ו ת

סופרמרקט ליבורנו · בצנלסון
סופר בשר ליבורנו
מבצעים

אפונה סנפרוסט 1 ק"ג	3.90 ש"ח
פילה מרלוזה 1 ק"ג	4.00 ש"ח
סטייק עוף ק"ג	14.90 ש"ח
חזה עוף 1 ק"ג	10.90 ש"ח
כרעיים 1 ק"ג	5.90 ש"ח
רסק עגבניות	1.45 ש"ח
קפה לנדוור	1.10 ש"ח
חמים וטעים "אוסם"	1.40 ש"ח
ריבת עסיס	1.90 ש"ח

בצנלסון 84 בת־ים (סופרמרקט) טל. 860866
ליבורנו 3 בת־ים (סופרמרקט) טל 5519155
ליבורנו 3 בת־ים (איטליז) טל. 5514579

מבצע מיוחד בעיר בת־ים

קנה בבתי העסק המופיעים במדור זה וזכה בכרטיס הגרלה
למכונית חדשה
ובנוסף פרסים על כל קניה
פרטים בבתי העסק

המבצע הגדול בשיתוף מועדון צרכנים לקוראי מעריב ובתי העסק הנבחרים

עם מישמשון אתה תמיד ראשון
הלבשה לילדים ונוער מיטב היצרנים בארץ
בלפור 90 בת־ים 585258

מטבחי ארבל
עיית עילית

במרוב יפתח
אולם תצוגה חדש
נפינסקר פינת מרשוב ת"א
590044

סלון מיקי
הראש שלך העיצוב שלנו
מבצע חנוכה:
הגרלת כרטיס טיסה למצרים בין הלקוחות
החשמונאים 13 בת־ים
טל. 874800

תחנת דוד
החלפת שמן חינם!
רמת הנשיא, ליד השקם החדש

שירות ברמה אחרת

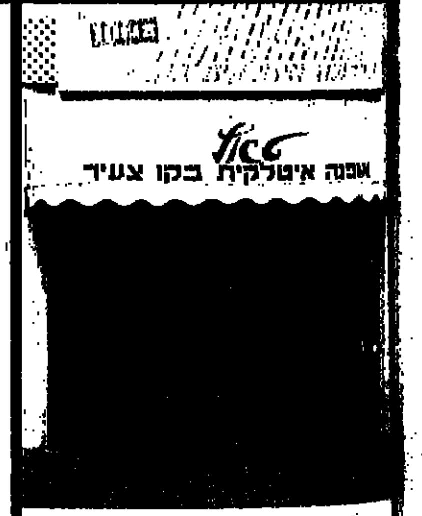

בלפור 87 בת־ים טל. 862914

שיש "סרי" בע"מ

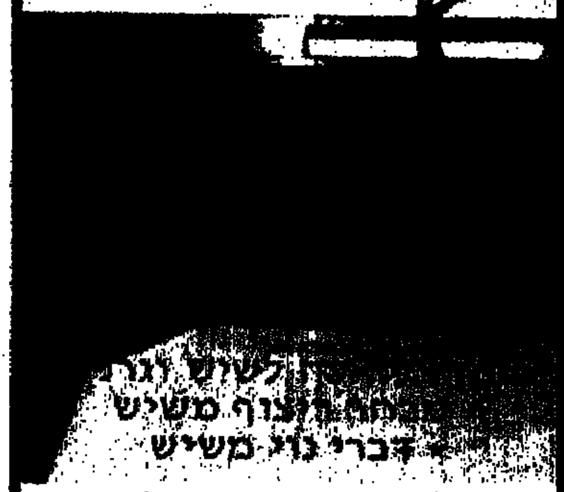

אזור התעשיה בת־ים, רח' יקואל (היוצקים) 8 טל. 5518025
אולם תצוגה - בית השיש, יפו, אילת 7 טל. 658774

מסעדת פאני בבת־ים
מסעדה מתוקיה
מסעדה באוירה וניחוחות מטורקיה
פתוח כל ימות השבוע
המר אירזור מארח זמרים ורקדניות
בטן מטורקיה
אפשרות להזמנה לארועים עד 250 איש בן גוריון 78 בת־ים
5521821, 5520392

רהיטים מעולם אחר
אחרון וחד משיח

מתקבלות הזמנות לעיצובים מיוחדים ובלעדיים
רח. החשמל 3 אזורית בת־ים 5522612

וידאו 13
הסגחר הגדול ביותר בארץ לטלויזיות ווידאו
במחירים מפתיעים
טלויזיה גרץ 22 + שלט **1750** ש"ח
וידאו .J.V.C + שלט **1850** ש"ח
אולם תצוגה – רח' העליה 13 ת"א, טל. 375373
מעבדה – רח' לוינסקי 61 ת"א, טל. 375373
סניף בת־ים – רוטשילד 13, טל. 874382

מבצע – סוף שבוע זוגי על כל קניה של וידאו וטלויזיה
פתוח במוצ"ש

מונע ע"י גרין־קארד, יצחק שדה 34 / 337129 / 5, גבר לעניין, 7.12.87

מה דעתך לקבל
מכונית
במתנה
אוסטין מטרו 1300
מפוארת 1988
METRO
מבצע פרסים ענק!
קנה באחד מבתי העסק
המתפרסמים במועדון צרכנים
לקוראי מעריב במוספים "סגנון"
ו"גבר לעניין" בעתון מעריב.
וזכה בפרס מיידי ובכרטיס הגרלה,
לפרס הגדול!
זאת צרכנות נבונה!
מועדון צרכנים לקוראי מעריב
בחסות גרין קארד ישראל בע"מ
פרסים בקרוב...

כדאי שתהיה
בתמונה:
יש רשיון
נהיגה מודרני!
למי שצועד עם הזמן – יש רשיון נהיגה חדש: נוח, קומפקטי (בגודל של כרטיס אשראי), עשוי פלאסטיק – ועם תמונה צבעונית. הוא מאפשר זיהוי מיידי ואף מוכר ברחבי העולם (רשימה מפורטת של המדינות נמצאת בכל תחנות ההסבה).
כדי לקבל את רשיון הנהיגה החדש, הכנס לאחת מתחנות ההסבה המוסמכות על ידי משרד הרישוי, עם רשיון הנהיגה הקיים (מוחתם ע"י הבנק) ותעודת זהות. אין צורך להביא תמונה. התמונה על חשבוננו.
ליאון דגון
ירושלים:
פתח־תקוה:
תל־אביב:
בחסות מועדון צרכנים לקוראי מעריב

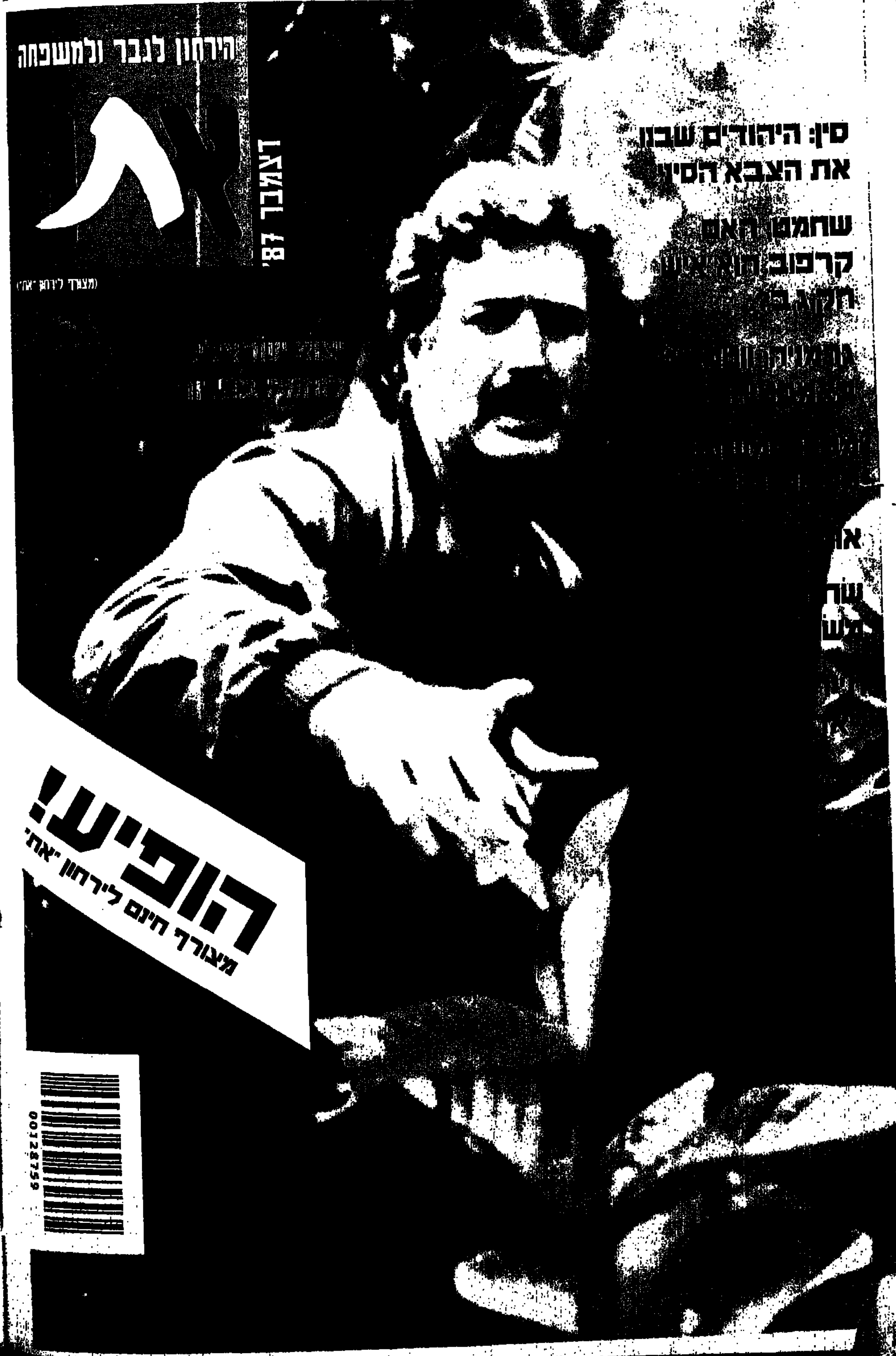
הירחון לגבר ולמשפחה
את
דצמבר 87'
סין: היהודים שבנו
את הצבא הסיני
הופיע!
מצורף חינם לירחון